

LEGE
privind exercitarea profesiei de psihoterapeut și organizarea Consiliului Național al
Psihoterapeuților din România (CNPR)

CAPITOLUL I: Dispoziții generale

Art. 1. Obiectul reglementării

- (1) Prezenta lege reglementează condițiile de organizare și exercitare a profesiei de psihoterapeut pe teritoriul României, în scopul protejării sănătății mintale a populației, garantării calității serviciilor de psihoterapie și asigurării protecției beneficiarilor.
- (2) Profesia de psihoterapeut este o profesie liberală, independentă și de interes public.

Art. 2. Înființarea Consiliului Național al Psihoterapeuților din România

- (1) Se înființează Consiliul Național al Psihoterapeuților din România, denumit în continuare CNPR, ca organizație profesională cu personalitate juridică, autonomă, apolitică și de utilitate publică.
- (2) CNPR reprezintă autoritatea profesională competentă, responsabilă de autorizarea, controlul și supravegherea exercitării profesiei de psihoterapeut, conform reglementărilor prevăzute de prezenta lege.

Art. 3. Independența și autonomia profesiei

- (1) Profesia de psihoterapeut este o profesie liberală și independentă, de interes public, care se exercită în condițiile prezentei legi, cu respectarea standardelor profesionale, a normelor de sănătate publică și a obligațiilor privind protecția beneficiarilor.
- (2) În exercitarea profesiei sale, psihoterapeutul beneficiază de autonomie profesională în luarea deciziilor clinice și în alegerea metodelor psihoterapeutice, neputând fi supus niciunei imixtiuni care i-ar putea afecta obiectivitatea sau independența actului profesional.

Art. 4. Definiții

În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

- a) abordare psihoterapeutică** – perspectiva generală, strategia sau sistemul conceptual pe care un psihoterapeut îl utilizează în intervenția psihoterapeutică;
- b) autorizație de liberă practică** – documentul oficial emis de Consiliul Național al Psihoterapeuților din România care atestă dreptul legal al unei persoane de a exercita profesia de psihoterapeut;
- c) beneficiar** – persoana, cuplul, familia sau grupul de persoane care primește servicii de psihoterapie, indiferent de statutul juridic, social sau medical;
- d) competență profesională** – capacitatea psihoterapeutului de a desfășura actul profesional în limitele formării sale și ale modalității psihoterapeutice însușite, conform standardelor recunoscute;
- e) confidențialitate** – obligația profesională și legală a psihoterapeutului de a proteja și de a nu divulga informațiile obținute în cadrul relației psihoterapeutice, cu excepțiile expres prevăzute de lege;

f) conflict de interese – orice situație în care interesele personale, financiare sau profesionale ale psihoterapeutului afectează sau pot afecta independența, imparțialitatea ori obiectivitatea actului profesional;

g) consimțământ informat – acordul liber, prealabil, conștient și explicit al beneficiarului sau, după caz, al reprezentantului legal, exprimat în formă scrisă, obținut în urma informării complete asupra naturii, scopului, metodelor, riscurilor și beneficiilor psihoterapiei;

h) drept de liberă practică – dreptul membrului Consiliului Național al Psihoterapeuților din România de a desfășura în mod independent activități specifice profesiei, potrivit nivelului de competență și gradului profesional dobândit;

i) modalitate psihoterapeutică – ansamblu coerent de teorii, metode și tehnici de intervenție validate științific, recunoscute de Consiliul Național al Psihoterapeuților din România;

j) proces psihoterapeutic – interacțiunea profesională structurată dintre psihoterapeut și beneficiar, având ca scop atingerea obiectivelor psihoterapeutice;

k) psihoterapie online (e-psihoterapie, e-terapie, teleterapie, telepsihoterapie) – furnizarea serviciilor de psihoterapie prin mijloace tehnice de comunicare la distanță, cu respectarea normelor de securitate a datelor;

l) psihoterapeut – persoana fizică, membră a Consiliului Național al Psihoterapeuților din România, care deține o autorizație de liberă practică valabilă și exercită activități specifice în limitele competențelor profesionale.

Art. 5. – Natura intervenției și delimitarea de actul medical

(1) În sensul prezentei legi, psihoterapia este tratamentul comprehensiv, conștient și planificat al tulburărilor psihosociale, psihosomatice și comportamentale ori ale stărilor de suferință prin metode psihoterapeutice științifice, prin interacțiunea dintre una sau mai multe persoane tratate și unul sau mai mulți psihoterapeuți, cu scopul ameliorării simptomelor, schimbării și promovării maturizării, dezvoltării și sănătății persoanei tratate.

(2) Intervenția psihoterapeutică este o metodă de evaluare și intervenție non-farmacologică. Intervenția se practică în baza unei evaluări clinice, psihologice sau psihoterapeutice a simptomatologiei și a mecanismelor psihosociale implicate.

În exercitarea profesiei, psihoterapeutului îi este interzisă stabilirea de diagnostice medicale, prescrierea de tratamente medicamentoase, precum și efectuarea oricăror proceduri sau intervenții rezervate profesiilor medicale reglementate prin Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Psihoterapeutul are obligația de a-și exercita profesia exclusiv în limitele competențelor și specializărilor dobândite prin formarea profesională, atestate în condițiile legii.

(4) În situația în care starea de sănătate sau nevoile clinice ale beneficiarului excedează ariei de competență a psihoterapeutului ori necesită asistență medicală, acesta are obligația de a refuza preluarea cazului ori de a suspenda intervenția, informând și îndrumând de îndată beneficiarul către serviciile medicale sau de specialitate adecvate, potrivit procedurilor prevăzute de lege.

(5) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere competențelor legale specifice și independenței altor profesii reglementate.

Art. 6. – Principii generale de exercitare a profesiei

(1) Exercițarea profesiei de psihoterapeut, precum și organizarea și funcționarea Consiliului Național al Psihoterapeuților din România se fundamentează pe respectarea drepturilor omului, a libertăților fundamentale și a normelor de etică și deontologie profesională.

(2) În aplicarea prezentei legi, psihoterapeutul și organele profesionale au obligația de a respecta următoarele principii:

a) *principiul autonomiei și demnității beneficiarului*, care garantează respectarea voinței, integrității și autonomiei decizionale a acestuia;

b) *principiul protecției sănătății mintale*, prin acțiuni destinate prevenirii, menținerii și ameliorării echilibrului psihic al populației;

c) *principiul independenței și autonomiei profesionale*, potrivit căruia psihoterapeutul are libertatea de decizie terapeutică în limitele competenței sale și a standardelor profesionale;

d) *principiul competenței și dezvoltării profesionale continue*, care condiționează actul psihoterapeutic de formarea adecvată și actualizarea permanentă a cunoștințelor;

e) *principiul proporționalității*, conform căruia măsurile administrative sau disciplinare trebuie să fie necesare și proporționale cu gravitatea faptelor;

f) *principiul confidențialității și protecției datelor cu caracter personal*, în conformitate cu legislația națională și europeană în vigoare;

g) *principiul accesului echitabil și nediscriminatoriu*, care interzice orice formă de excludere sau tratament diferențiat în furnizarea serviciilor de psihoterapie.

(3) Dispozițiile prezentei legi se interpretează și se aplică în concordanță cu normele privind drepturile pacientului și protecția persoanelor vulnerabile.

CAPITOLUL II: Drepturile beneficiarilor și limitele actului psihoterapeutic

Secțiunea 1: Accesul la servicii și regimul consimțământului informat

Art. 7. Accesul la servicii și exercitarea drepturilor

(1) Orice persoană are dreptul de a accesa și de a beneficia de servicii de psihoterapie, în condițiile prezentei legi, în scopul protejării sănătății sale mintale și al dezvoltării personale.

(2) În cazul persoanelor lipsite de capacitate de exercițiu, drepturile și obligațiile prevăzute de prezenta lege se exercită prin reprezentantul legal. Persoanele cu capacitate de exercițiu restrânsă își exercită drepturile personal, cu încuviințarea reprezentantului legal, potrivit dispozițiilor Codului civil, respectându-se în toate cazurile interesul superior al beneficiarului.

(3) Contractarea serviciilor de psihoterapie se poate realiza direct de către beneficiar sau, în condițiile legii, de către o terță persoană fizică ori juridică, în favoarea acestuia. Contractarea de către un terț nu limitează, nu suspendă și nu anulează drepturile garantate beneficiarului direct prin prezenta lege.

Art. 8. Garantarea drepturilor beneficiarului

(1) Drepturile beneficiarilor serviciilor de psihoterapie, consacrate prin prezenta lege, sunt garantate și se exercită cu respectarea demnității umane, a autonomiei decizionale, a principiului nediscriminării și a confidențialității.

- (2) Orice încălcare a drepturilor recunoscute beneficiarilor atrage răspunderea disciplinară, civilă, contravențională sau penală a persoanelor vinovate, în condițiile legii.
- (3) Asigurarea respectării și exercitării efective a acestor drepturi reprezintă o obligație profesională imperativă a psihoterapeutului, precum și a reprezentanților formelor de exercitare a profesiei și a Consiliului Național al Psihoterapeuților din România, în limitele competențelor legale.

Art. 9. Dreptul la informare

- (1) Beneficiarul serviciilor de psihoterapie are dreptul de a fi informat corect, complet și într-un limbaj accesibil cu privire la toate aspectele procesului psihoterapeutic, în vederea exprimării unui consimțământ valabil.
- (2) Anterior inițierii serviciilor, psihoterapeutul are obligația de a furniza beneficiarului, într-o formă adaptată capacității acestuia de înțelegere, informații referitoare la:
- a) natura, scopul, metodele și tehnicile psihoterapeutice utilizate;
 - b) riscurile, limitele și posibilele beneficii ale intervenției;
 - c) durata estimată, frecvența ședințelor și planul general de intervenție;
 - d) onorariul, modalitățile de plată și orice alte costuri aferente;
 - e) condițiile privind reprogramarea, anularea sau încetarea serviciilor;
 - f) dreptul beneficiarului de a refuza sau întrerupe intervenția, precum și dreptul de a solicita o a doua opinie profesională.
- (3) Beneficiarul are dreptul de a participa activ la stabilirea obiectivelor psihoterapeutice și de a solicita, în orice moment, clarificări suplimentare cu privire la procesul psihoterapeutic.
- (4) Obligația de informare are caracter continuu. Psihoterapeutul actualizează informațiile prevăzute la alin. (2) ori de câte ori intervin modificări semnificative în derularea procesului psihoterapeutic.

Art. 10. Exprimarea și regimul consimțământului informat

- (1) Furnizarea serviciilor de psihoterapie este condiționată de obținerea prealabilă a consimțământului informat, liber și neechivoc al beneficiarului, exprimat în formă scrisă, pe baza informațiilor furnizate potrivit art. 9.
- (2) Beneficiarul are dreptul de a accepta, de a refuza sau de a întrerupe serviciile de psihoterapie în orice moment, fără a fi supus vreunei presiuni sau discriminări. Excepție fac situațiile în care participarea la un program psihoterapeutic este dispusă ca obligație prin hotărâre judecătorească definitivă, potrivit legii.
- (3) În cazul persoanelor lipsite de capacitate de exercițiu, consimțământul se exprimă în scris de către reprezentantul legal. Persoanele cu capacitate de exercițiu restrânsă își exprimă personal consimțământul, cu încuviințarea scrisă a ocrotitorului legal. În toate cazurile, opinia minorului este solicitată și luată în considerare în raport cu vârsta și gradul său de maturitate, urmărindu-se cu prioritate interesul superior al acestuia.
- (4) Orice modificare substanțială a obiectivelor principale, a metodelor de intervenție sau a costurilor necesită informarea beneficiarului și actualizarea consimțământului scris.
- (5) Retragerea consimțământului nu poate atrage consecințe prejudiciabile pentru beneficiar în privința altor drepturi ale sale garantate de lege, cu excepția cazurilor în care legea impune

măsuri specifice pentru protejarea vieții și integrității fizice sau psihice a acestuia ori a altor persoane.

Secțiunea a 2-a: Confidențialitatea și secretul profesional

Art. 11. Secretul profesional și protecția datelor cu caracter personal

(1) Psihoterapeutul are obligația de a păstra secretul profesional și de a asigura confidențialitatea tuturor informațiilor, datelor și înregistrărilor, indiferent de suportul acestora, obținute în exercitarea profesiei.

(2) Obligația păstrării secretului profesional subzistă și după încetarea relației psihoterapeutice, pe durată nedeterminată.

(3) Derogarea de la obligația păstrării secretului profesional și a confidențialității este permisă strict în următoarele situații:

a) cu consimțământul prealabil, expres și formulat în scris al beneficiarului sau, după caz, al reprezentantului legal;

b) în cazul existenței unui pericol serios și iminent pentru viața sau integritatea fizică ori psihică a beneficiarului sau a unei terțe persoane;

c) la solicitarea instanțelor de judecată sau a organelor de urmărire penală, în condițiile legii;

d) în alte situații expres prevăzute de lege privind protecția minorilor sau a persoanelor vulnerabile.

(4) În situațiile prevăzute la alin. (3) lit. b)-d), dezvăluirea informațiilor se realizează cu respectarea principiului proporționalității, limitându-se strict la datele necesare atingerii scopului legal. Psihoterapeutul informează beneficiarul cu privire la dezvăluire, cu excepția cazurilor în care legea interzice expres acest lucru.

(5) Pentru asigurarea confidențialității și securității datelor cu caracter personal prelucrate, psihoterapeutul are obligația de a implementa măsuri tehnice și organizatorice adecvate, în conformitate cu legislația națională și europeană aplicabilă.

Art. 12. – Desemnarea persoanelor informate

(1) Beneficiarul are dreptul de a desemna, în condițiile legii, una sau mai multe persoane cărora psihoterapeutul le poate comunica informații privind existența relației psihoterapeutice, natura serviciilor, rezultatele evaluării și recomandările formulate.

(2) Desemnarea se realizează prin consimțământ expres, exprimat în formă scrisă, care va cuprinde în mod obligatoriu:

a) identitatea persoanei sau persoanelor desemnate;

b) categoriile de informații ce pot fi comunicate;

c) momentul sau condițiile specifice în care comunicarea poate avea loc.

(3) Beneficiarul are dreptul de a modifica sau de a revoca desemnarea în orice moment, printr-o notificare scrisă adresată psihoterapeutului.

(4) Exercițarea dreptului de desemnare în cazul persoanelor lipsite de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă se realizează în condițiile prevăzute la art. 10 alin. (3).

(5) Comunicarea informațiilor către persoanele desemnate nu exonerează psihoterapeutul de obligația de a respecta limitele legale ale confidențialității prevăzute la art. 11 alin. (3).

Secțiunea a 3-a: Demnitatea, siguranța și protecția împotriva abuzurilor

Art. 13. – Demnitatea și nediscriminarea

- (1) Beneficiarul serviciilor de psihoterapie are dreptul de a fi tratat cu respect și demnitate pe tot parcursul procesului psihoterapeutic.
- (2) Se interzice cu desăvârșire supunerea beneficiarului oricărei forme de discriminare, hărțuire, exploatare ori tratament degradant sau umilitor.
- (3) Orice formă de abuz fizic, psihic, verbal, emoțional, sexual sau financiar asupra beneficiarului constituie abatere disciplinară gravă, fără a aduce atingere răspunderii civile sau penale, după caz.
- (4) Psihoterapeutul are obligația de a asigura un cadru profesional sigur și neutru, care să protejeze integritatea, autonomia și libertatea beneficiarului de a-și exprima trăirile și convingerile.
- (5) În exercitarea profesiei, psihoterapeutul este obligat să respecte identitatea, valorile, cultura și particularitățile personale ale beneficiarului, în strictă conformitate cu legislația privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Art. 14. – Accesul la servicii și refuzul intervenției

- (1) Accesul la serviciile de psihoterapie se realizează cu respectarea principiului nediscriminării prevăzut la art. 13, în limitele capacității de preluare a psihoterapeutului și cu respectarea dispozițiilor legale privind libertatea contractuală.
- (2) Psihoterapeutul are dreptul și obligația de a refuza preluarea unui beneficiar sau de a întrerupe prestarea serviciilor exclusiv din motive obiective și temeinic justificate, cum ar fi:
 - a) solicitarea depășește nivelul de competență profesională sau modalitatea terapeutică a psihoterapeutului;
 - b) starea de sănătate mintală a beneficiarului impune intervenții psihiatrice sau medicale de specialitate. Recomandarea intervențiilor medicale sau psihiatrice de specialitate nu exclude însă posibilitatea continuării psihoterapiei;
 - c) existența unui conflict de interese sau a unei incompatibilități care afectează independența actului psihoterapeutic;
 - d) lipsa capacității de furnizare a serviciilor din motive de program, suprasolicitare a psihoterapeutului sau imposibilitatea beneficiarului de a respecta cadrul psihoterapeutic stabilit;
 - e) din motive obiective ce țin de imposibilitatea asigurării cadrului tehnic, de siguranță sau deontologic necesar desfășurării optime a procesului psihoterapeutic.
- (3) Refuzul nejustificat al acordării serviciilor de psihoterapie, bazat exclusiv pe criterii discriminatorii referitoare la rasă, religie, gen, orientare sexuală sau apartenență la o categorie vulnerabilă, constituie abatere disciplinară.

Art. 15. – Cadrul profesional și siguranța intervenției

- (1) Psihoterapeutul și reprezentanții formelor de exercitare a profesiei au obligația de a asigura desfășurarea activității într-un spațiu adecvat, care garantează confidențialitatea actului psihoterapeutic și siguranța fizică și psihică a beneficiarului, în conformitate cu normele de sănătate publică și standardele profesionale.

(2) Orice conduită prin care psihoterapeutul profită de situația de vulnerabilitate a beneficiarului, precum și inițierea sau menținerea unei relații de natură sexuală ori de concubinaj cu acesta, sunt strict interzise. Încălcarea acestei interdicții constituie abatere disciplinară gravă, sub rezerva angajării răspunderii civile sau penale, potrivit legii.

(3) Prin excepție de la obligația păstrării secretului profesional, psihoterapeutul are obligația legală de a sesiza de îndată autoritățile competente atunci când, în exercitarea profesiei, constată sau are suspiciuni rezonabile cu privire la săvârșirea unui abuz, a unei neglijențe sau a unei fapte de violență asupra unui minor ori a unei persoane vulnerabile.

Secțiunea a 4-a: Încetarea relației psihoterapeutice și soluționarea diferendelor

Art. 16. – Încetarea serviciilor și dreptul de petiționare

(1) Beneficiarul are dreptul de a denunța unilateral contractul și de a înceta relația psihoterapeutică în orice moment, fără a fi obligat să își justifice decizia.

(2) Încetarea unilaterală a serviciilor se realizează prin notificarea psihoterapeutului sau a reprezentantului forme de exercitare a profesiei, în orice formă care exprimă neechivoc voința beneficiarului. Exercitarea acestui drept nu poate atrage consecințe prejudiciabile sau tratamente discriminatorii pentru beneficiar.

(3) Încetarea relației psihoterapeutice nu îl exonerează pe beneficiar de plata serviciilor deja prestate sau de respectarea obligațiilor financiare exigibile, asumate prin contract.

(4) Beneficiarul are dreptul de a sesiza Consiliul Național al Psihoterapeuților din România cu privire la calitatea serviciilor, conduita sau eventualele abateri profesionale ale psihoterapeutului.

(5) Sesizările se soluționează de către comisiile competente ale Consiliului, cu respectarea strictă a procedurii disciplinare, a principiului contradictorialității și a dreptului la apărare.

Art. 17. – Concilierea și soluționarea amiabilă a diferendelor

(1) În vederea soluționării cu celeritate a diferendelor apărute între beneficiar și psihoterapeut, Consiliul Național al Psihoterapeuților din România pune la dispoziția părților o procedură internă de conciliere.

(2) Procedura de conciliere este facultativă, se desfășoară exclusiv cu acordul expres al ambelor părți și cu respectarea strictă a confidențialității.

(3) Recurgerea la procedura de conciliere sau eșecul acesteia nu limitează, nu suspendă și nu afectează în niciun fel dreptul beneficiarului de a formula plângeri disciplinare sau dreptul părților de a se adresa instanțelor judecătorești competente, conform legii.

Secțiunea a 5-a: Calitatea actului psihoterapeutic și limitele de competență

Art. 18. – Dreptul la servicii calificate și transparența profesională

(1) Beneficiarul are dreptul de a primi servicii de psihoterapie exclusiv din partea unui psihoterapeut care deține drept de liberă practică valabil și este înscris în Registrul psihoterapeuților din România.

(2) Pentru garantarea dreptului prevăzut la alin. (1), beneficiarul este informat, anterior inițierii serviciilor, cu privire la calificarea, gradul profesional și, după caz, statutul de practică în regim de supervizare al psihoterapeutului.

(3) Informațiile privind dreptul de liberă practică și gradul profesional au caracter public. Beneficiarul are dreptul de a le verifica în mod direct, prin consultarea Registrului psihoterapeuților din România.

(4) Beneficiarul are dreptul de a fi îndrumat către un alt specialist atunci când problematica sa excedează nivelului de competență sau formării psihoterapeutului, în condițiile prezentei legi.

Art. 19. – Fundamentarea științifică a metodelor de intervenție

(1) Beneficiarul are dreptul la servicii psihoterapeutice fundamentate pe metode și practici validate științific, utilizate la nivel național sau internațional, în conformitate cu standardele profesionale și etice ale domeniului.

(2) Psihoterapeutul are obligația de a alege și utiliza exclusiv metode și tehnici adecvate problematicii beneficiarului, bazate pe datele relevante ale cercetării științifice și pe principii bune practice din cadrul modalității sale de formare.

(3) Este interzisă utilizarea oricăror tehnici sau practici lipsite de fundament profesional, cu caracter pseudoștiințific sau care prezintă un risc nejustificat pentru sănătatea fizică ori psihică a beneficiarului.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), utilizarea unor metode psihoterapeutice inovatoare sau aflate în faza de validare științifică este permisă exclusiv în cadrul unor programe de cercetare structurate, cu respectarea cumulativă a următoarelor condiții:

a) beneficiarul este informat complet, clar și explicit asupra caracterului experimental al intervenției, asupra riscurilor potențiale și a limitelor cunoașterii actuale;

b) consimțământul beneficiarului este exprimat expres, în formă scrisă, distinct de consimțământul general pentru psihoterapie;

c) intervenția nu expune beneficiarul la riscuri disproporționate în raport cu beneficiile potențiale;

d) demersul respectă legislația specifică privind normele de etică în cercetarea pe subiecți umani, neimplicând sub nicio formă aspecte de cercetare sau experimentare medicală ori farmacologică.

Art. 20. – Îndrumarea beneficiarului și intervenția în situații de urgență

(1) În situația în care problematica prezentată de beneficiar excedează limitelor de competență sau formării profesionale ale psihoterapeutului ori necesită intervenții rezervate profesiilor medicale reglementate prin Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, psihoterapeutul are obligația de a informa de îndată beneficiarul și de a-l îndruma către un specialist competent.

(2) În situații de urgență majoră, în care se constată un risc iminent și grav pentru viața ori integritatea fizică sau psihică a beneficiarului ori a altor persoane, psihoterapeutul are obligația de a solicita intervenția serviciilor specializate de urgență, cu respectarea dispozițiilor prezentei legi privind excepțiile de la secretul profesional.

(3) Îndrumarea sau transferul beneficiarului către un alt specialist ori serviciu medical nu exonerează psihoterapeutul de răspunderea disciplinară, civilă sau penală, după caz, pentru

prejudiciile cauzate prin culpă profesională, neglijență în evaluarea inițială ori prin întârzierea nejustificată a orientării cazului.

Art. 21. – Continuitatea serviciilor și întreruperea activității

(1) Beneficiarul are dreptul la continuitatea intervenției psihoterapeutice, în raport cu obiectivele stabilite și cu necesitățile sale psihoterapeutice specifice.

(2) Psihoterapeutul are obligația de a asigura continuitatea procesului psihoterapeutic și de a informa beneficiarul, în timp util, cu privire la orice situație obiectivă care impune suspendarea sau întreruperea serviciilor.

(3) În cazul suspendării, al încetării activității sau al imposibilității de a continua furnizarea serviciilor, psihoterapeutul are următoarele obligații:

- a) să notifice beneficiarul în prealabil cu privire la încetarea intervenției;
- b) să îndrume beneficiarul către un alt specialist sau serviciu competent, adecvat nevoilor sale;
- c) să asigure, exclusiv la cererea expresă și în baza consimțământului scris al beneficiarului, transmiterea către noul specialist a unui rezumat al intervenției sau a informațiilor necesare asigurării continuității serviciilor.

(4) Obligația asigurării continuității nu înlătură dreptul psihoterapeutului de a întrerupe prestarea serviciilor în condițiile și pentru motivele temeinic justificate prevăzute la art. 14 alin. (2).

Art. 22. – Evaluarea inițială și stabilirea planului de intervenție

(1) Beneficiarul are dreptul la o evaluare inițială de specialitate, realizată cu profesionalism, precum și la stabilirea, de comun acord cu psihoterapeutul, a obiectivelor și a planului de intervenție.

(2) Obiectivele psihoterapeutice au caracter dinamic și pot fi ajustate pe parcursul intervenției psihoterapeutice, în funcție de evoluția beneficiarului, cu informarea și acordul prealabil al acestuia.

(3) În procesul de evaluare și de stabilire a direcțiilor de intervenție, psihoterapeutul are obligația de a respecta autonomia decizională a beneficiarului major. În cazul minorilor sau al persoanelor lipsite de capacitate de exercițiu, demersul se realizează cu respectarea priorității a interesului superior al acestora.

Art. 23. – Prevenirea dependenței și a exploatării financiare

(1) Beneficiarul are dreptul la un proces psihoterapeutic orientat spre creșterea autonomiei și a capacității sale de autoreglare. Se interzice orice conduită a psihoterapeutului de natură să inducă, să încurajeze sau să mențină o stare de dependență emoțională ori decizională a beneficiarului față de acesta.

(2) Psihoterapeutul are obligația de a evalua periodic progresul înregistrat și de a analiza, împreună cu beneficiarul, oportunitatea și necesitatea terapeutică a continuării intervenției în raport cu obiectivele stabilite.

(3) Prelungirea intenționată a procesului psihoterapeutic, în lipsa unor justificări profesionale sau a unor obiective psihoterapeutice clare, având ca scop obținerea de foloase materiale necuvenite ori menținerea unei influențe abuzive asupra beneficiarului, constituie abatere disciplinară gravă, sub rezerva angajării răspunderii civile sau penale, după caz.

Secțiunea 6 – Transparența documentelor și accesul la dosarul profesional

Art. 24. – Dreptul de acces la documentația profesională

- (1) Beneficiarul are dreptul de a obține de la psihoterapeut, la cerere, confirmarea faptului că datele sale sunt prelucrate și de a primi acces la documentele care fac parte din dosarul său profesional, în condițiile legislației privind protecția datelor cu caracter personal.
- (2) La solicitarea scrisă a beneficiarului, psihoterapeutul sau reprezentantul formei de exercitare a profesiei eliberează copii ale documentelor solicitate, în format letric sau electronic, în termenele prevăzute de lege.
- (3) Exercițarea dreptului de acces poate fi limitată sau amânată prin decizie motivată a psihoterapeutului, în măsura în care aceasta este strict necesară și proporțională pentru a preveni un risc iminent și grav la adresa sănătății sau siguranței beneficiarului ori pentru a proteja drepturile și libertățile terților.
- (4) Nu fac obiectul dreptului de acces impresiile subiective și ipotezele de lucru ale psihoterapeutului, consemnate ca notițe de proces pentru uz exclusiv personal, în măsura în care acestea nu au fost utilizate ca bază pentru decizii profesionale sau intervenții comunicate beneficiarului și dacă dezvăluirea lor ar aduce atingere metodologiei sau independenței profesionale a psihoterapeutului.
- (5) Documentele și informațiile vor fi puse la dispoziția beneficiarului într-o formă inteligibilă, psihoterapeutul având obligația de a oferi clarificări cu privire la termenii de specialitate utilizați.

Secțiunea 7 – Regimul conflictelor de interese și protecția post-terapeutică

Art. 25. – Conflictul de interese și incompatibilitățile relaționale

- (1) Psihoterapeutul are obligația de a-și exercita profesia cu independență, imparțialitate și obiectivitate, evitând orice situație de conflict de interese.
- (2) În situația intervenirii unui conflict de interese, psihoterapeutul are obligația de a informa de îndată beneficiarul, de a denunța contractul de prestări servicii și de a-l îndruma pe acesta către un alt specialist, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor art. 21.
- (3) Pe durata desfășurării procesului psihoterapeutic, este interzisă angajarea psihoterapeutului în orice alte raporturi juridice, de natură civilă sau comercială, cu beneficiarul. De asemenea, este interzisă implicarea în relații de afinitate sau de interese care sunt de natură să altereze independența profesională, să vicieze obiectivitatea actului psihoterapeutic ori să genereze un abuz de încredere.
- (4) În completarea interdicției prevăzute la art. 15 alin. (2), stabilirea unor relații de natură sexuală sau de concubinaj cu un fost beneficiar este interzisă pentru o perioadă de cel puțin 2 ani de la data încetării prestării serviciilor psihoterapeutice.

Secțiunea 8 – Cercetarea științifică și protecția împotriva exploatării informațiilor rezultate din activitatea psihoterapeutică

Art. 26. – Participarea beneficiarului la cercetarea științifică

- (1) Implicarea beneficiarului în activități de cercetare științifică se realizează exclusiv pe baza consimțământului liber și informat, cu respectarea demnității, a autonomiei decizionale și a dispozițiilor legale privind etica cercetării pe subiecți umani.
- (2) Orice cercetare științifică în care sunt implicați beneficiari ai serviciilor de psihoterapie este supusă aprobării prealabile a unei comisii de etică a cercetării, constituită în condițiile legii.
- (3) Participarea la cercetare este condiționată de exprimarea în formă scrisă a unui consimțământ expres și prealabil, distinct de consimțământul privind prestarea serviciilor de psihoterapie.
- (4) Anterior exprimării consimțământului prevăzut la alin. (3), psihoterapeutul are obligația de a informa beneficiarul, într-un limbaj clar și accesibil, cu privire la:
 - a) scopul, obiectivele, metodologia și durata cercetării;
 - b) eventualele riscuri, disconforturi sau beneficii anticipate;
 - c) măsurile tehnice adoptate pentru pseudonimizarea, anonimizarea și securitatea datelor prelucrate;
 - d) dreptul de a refuza participarea sau de a retrage consimțământul în orice moment.
- (5) Refuzul ori retragerea consimțământului pentru participarea la cercetare nu atrage consecințe prejudiciabile pentru beneficiar și nu constituie temei pentru refuzul, întreruperea ori modificarea condițiilor de furnizare a serviciilor psihoterapeutice.
- (6) Publicarea sau comunicarea rezultatelor cercetării științifice se realizează exclusiv în formă agregată ori anonimată, astfel încât să nu permită identificarea directă sau indirectă a beneficiarului. Orice utilizare a datelor care ar putea conduce la identificarea persoanei este permisă exclusiv în baza unui consimțământ scris, prealabil și specific, acordat în acest scop.

Art. 27. – Utilizarea în scop didactic și științific a informațiilor și materialelor rezultate din activitatea psihoterapeutică

- (1) Utilizarea în scop didactic, științific, de formare profesională ori de publicare a informațiilor și materialelor rezultate din procesul psihoterapeutic, inclusiv a notițelor, a înregistrărilor audio-video sau a studiilor de caz care conțin informații identificabile, se realizează exclusiv în baza consimțământului prealabil, exprimat în formă scrisă, al beneficiarului.
- (2) Consimțământul prevăzut la alin. (1) se obține printr-un act distinct de cel privind prestarea serviciilor psihoterapeutice și cuprinde în mod obligatoriu informații clare cu privire la:
 - a) natura informațiilor și a materialelor rezultate din activitatea psihoterapeutică care urmează să fie utilizate;
 - b) scopul precis al utilizării;
 - c) modalitatea și mediul de diseminare sau publicare;
 - d) durata de utilizare a materialului;
 - e) dreptul beneficiarului de a-și retrage consimțământul în orice moment.
- (3) În absența consimțământului prevăzut la alin. (1), informațiile și materialele rezultate din activitatea psihoterapeutică pot fi utilizate exclusiv în formă anonimată, astfel încât să se excludă în mod ireversibil posibilitatea identificării directe sau indirecte a persoanei vizate.

(4) Retragera consimțământului produce efecte exclusiv pentru viitor și nu afectează legalitatea utilizării și publicării informațiilor și materialelor realizate anterior momentului retragerii.

(5) Utilizarea neautorizată a informațiilor și materialelor rezultate din activitatea psihoterapeutică ori depășirea limitelor consimțământului acordat constituie abatere disciplinară gravă, sub rezerva angajării răspunderii civile sau penale, după caz.

Art. 28. – Protecția persoanelor vulnerabile în cercetarea științifică

(1) Participarea la activități de cercetare a persoanelor lipsite de capacitate de exercițiu se realizează exclusiv în baza consimțământului prealabil, expres și formulat în scris de către reprezentantul legal.

(2) În cazul persoanelor cu capacitate de exercițiu restrânsă, participarea la cercetare necesită consimțământul scris al acestora, însoțit de încuviințarea prealabilă, în formă scrisă, a ocrotitorului legal.

(3) În toate situațiile prevăzute la alin. (1) și (2), psihoterapeutul are obligația de a informa persoana vizată, într-un limbaj adecvat vârstei și capacității sale de înțelegere, solicitându-i-se opinia. Refuzul sau opoziția exprimată de minor ori de persoana ocrotită împiedică includerea acestora în cercetare, indiferent de acordul reprezentantului ori al ocrotitorului legal.

(4) Prin excepție de la regula generală prevăzută la art. 26, implicarea persoanelor lipsite de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă în programe de cercetare este permisă exclusiv dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- a) rezultatele cercetării prezintă un beneficiu direct și real pentru persoana vizată sau un beneficiu științific semnificativ pentru categoria de persoane din care aceasta face parte;
- b) riscurile și disconfortul asociat sunt minime și proporționale cu obiectivele cercetării, nedepășind riscurile inerente procesului psihoterapeutic standard;
- c) obiectivele științifice ale cercetării nu pot fi atinse prin alternative metodologice viabile care să implice exclusiv persoane cu capacitate deplină de exercițiu.

Secțiunea 9 – Exercițarea psihoterapiei prin mijloace de comunicare la distanță

Art. 29. – Furnizarea serviciilor prin mijloace de comunicare la distanță

(1) Beneficiarul serviciilor de psihoterapie furnizate prin mijloace de comunicare la distanță (psihoterapie online, e-psihoterapie, e-terapie, teleterapie, tele-psihoterapie) beneficiază de aceleași garanții privind confidențialitatea, demnitatea și siguranța ca în cazul intervențiilor desfășurate cu prezență fizică.

(2) Psihoterapeutul are obligația de a utiliza exclusiv platforme, aplicații sau mijloace tehnice care asigură criptarea comunicațiilor și protecția adecvată a datelor prelucrate, conform dispozițiilor legale în vigoare.

(3) Anterior inițierii serviciilor la distanță, psihoterapeutul are obligația de a informa beneficiarul cu privire la:

- a) limitele procedurale și tehnice ale intervenției la distanță;
- b) riscurile specifice privind securitatea datelor și a comunicațiilor electronice;
- c) regulile obligatorii pe care beneficiarul trebuie să le respecte referitor la spațiul fizic din care accesează ședința, pentru a preveni interceptarea comunicării de către terți.

- (4) Inițierea și continuarea prestării serviciilor de psihoterapie prin mijloace de comunicare la distanță sunt condiționate de decizia profesională a psihoterapeutului, fundamentată pe o evaluare psihoterapeutică prealabilă și continuă, prin care se atestă compatibilitatea acestui format cu nevoile, profilul de vulnerabilitate și obiectivele psihoterapeutice ale beneficiarului.
- (5) În situația în care psihoterapeutul constată că intervenția la distanță afectează negativ calitatea actului psihoterapeutic sau prezintă un risc pentru siguranța fizică ori psihică a beneficiarului, acesta are obligația de a sista formatul online și de a solicita continuarea intervenției cu prezență fizică ori de a aplica prevederile art. 20, după caz.

CAPITOLUL III – Dispoziții speciale privind beneficiarii minori ai serviciilor de psihoterapie

Art. 30. – Protecția minorului în procesul psihoterapeutic

- (1) În toate demersurile de psihoterapie care implică un beneficiar minor, interesul superior al copilului, astfel cum este reglementat de legislația privind protecția și promovarea drepturilor copilului, prevalează asupra oricăror alte interese.
- (2) În evaluarea psihoterapeutică și stabilirea planului de intervenție, psihoterapeutul are obligația de a lua în considerare vârsta, gradul de maturitate, contextul psiho-social și familial, precum și opinia minorului, acordându-i acesteia importanța cuvenită în raport cu capacitatea sa de înțelegere.
- (3) În situația în care solicitările formulate de reprezentanții legali contravin nevoilor psihoterapeutice obiective sau interesului superior al minorului, psihoterapeutul are obligația de a informa reprezentanții legali cu privire la aceste constatări și de a refuza aplicarea oricărei intervenții de natură a prejudicia dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală ori socială a minorului.
- (4) Dacă solicitările prevăzute la alin. (3) se circumscriu unui abuz, unei neglijări sau unei exercitări abuzive a autorității părintești, psihoterapeutul aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 15 alin. (3) privind sesizarea de îndată a autorităților competente.

Art. 31. – Consimțământul și autoritatea părintească în cazul minorilor

- (1) În cazul minorilor, inițierea procesului psihoterapeutic se realizează cu respectarea dispozițiilor legale privind capacitatea de exercițiu și exercitarea autorității părintești.
- (2) În situația exercitării în comun a autorității părintești, consimțământul pentru inițierea și desfășurarea serviciilor de psihoterapie poate fi exprimat de către părintele care solicită intervenția. Pentru garantarea prezumției legale de mandat tacit și protejarea independenței actului profesional, psihoterapeutul are obligația de a solicita acestui părinte o declarație scrisă pe propria răspundere, din care să reiasă că celălalt părinte a fost informat cu privire la demersul psihoterapeutic și nu și-a exprimat opoziția.
- (3) Dacă, pe parcursul prestării serviciilor, psihoterapeutul este notificat în mod expres de către celălalt părinte cu privire la opoziția sa față de intervenția psihoterapeutică, prezumția de acord comun încetează. În această situație, psihoterapeutul are obligația de a suspenda de îndată ședințele și de a refuza orice intervenție până la soluționarea litigiului printr-o hotărâre a instanței de tutelă competente sau până la prezentarea unui acord scris între părți.

(4) Psihoterapeutul nu poartă răspunderea disciplinară, civilă sau penală pentru inițierea și prestarea serviciilor de psihoterapie în baza unei declarații pe propria răspundere neconforme cu realitatea, furnizate cu rea-credință de către unul dintre părinți. Exonerarea de răspundere operează exclusiv sub condiția ca psihoterapeutul să suspende de îndată intervenția din momentul în care a fost notificat sau a luat la cunoștință, pe orice cale, despre opoziția celuilalt părinte, refuzând continuarea ședințelor până la obținerea unui acord comun scris ori a unei hotărâri judecătorești.

(5) Prin excepție de la dispozițiile prezentului articol, în situația în care există suspiciuni rezonabile privind existența unui abuz, a unei violențe ori a unei stări de pericol pentru minor, psihoterapeutul aplică de îndată dispozițiile art. 15 alin. (3) privind sesizarea autorităților competente. În aceste cazuri, intervenția psihoterapeutică poate fi continuată exclusiv la solicitarea direcției generale de asistență socială și protecția copilului sau în baza unei hotărâri judecătorești.

Art. 32. – Dreptul minorului la liberă exprimare și protecția cadrului psihoterapeutic

(1) În cadrul procesului psihoterapeutic, minorul beneficiază de garantarea dreptului la liberă exprimare și a dreptului de a fi ascultat, în conformitate cu dispozițiile legislației privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

(2) Psihoterapeutul are obligația de a asigura un cadru securizant și confidențial, care să faciliteze comunicarea liberă a minorului, fără imixtiuni, cenzură sau constrângeri din partea reprezentanților legali.

(3) Reprezentanții legali nu pot impune limitări sau condiționări cu privire la conținutul comunicării dintre minor și psihoterapeut. Orice încercare de a restrânge exercițiul dreptului prevăzut la alin. (1) dă dreptul psihoterapeutului de a refuza sau suspenda intervenția, dacă o astfel de măsură se impune pentru protejarea interesului superior al minorului, cu aplicarea corespunzătoare a art. 30 alin. (3).

Art. 33. – Regimul confidențialității în psihoterapia minorului

(1) Informațiile furnizate de minor în cadrul procesului psihoterapeutic sunt protejate de secretul profesional, în condițiile art. 11.

(2) La inițierea serviciilor, psihoterapeutul are obligația de a informa minorul și reprezentanții săi legali cu privire la limitele confidențialității, stabilind de comun acord cadrul de comunicare a informațiilor către părinți.

(3) Comunicarea către reprezentanții legali vizează exclusiv concluziile evaluării, obiectivele intervenției, progresele realizate și recomandările necesare exercitării autorității părintești. Psihoterapeutul are obligația de a păstra confidențialitatea asupra conținutului declarațiilor minorului și a aspectelor de fapt relatate de acesta, cu excepția situațiilor în care divulgarea este strict necesară pentru înlăturarea unui risc la adresa vieții sau integrității acestuia.

(4) Prin excepție de la alin. (3), psihoterapeutul are obligația de a informa de îndată reprezentanții legali și, după caz, autoritățile competente, fără consimțământul minorului, în situația în care informațiile relevă un risc iminent pentru viața, sănătatea sau integritatea fizică a minorului ori a unor terțe persoane.

(5) În cazul unui conflict între minor și reprezentanții săi legali cu privire la accesul la informații, psihoterapeutul decide exclusiv prin raportare la interesul superior al minorului.

Dacă presiunea exercitată de reprezentanții legali pentru obținerea informațiilor confidențiale reprezintă un abuz de drept sau este de natură să anuleze beneficiul intervenției psihoterapeutice, psihoterapeutul are obligația de a sesiza autoritățile de protecție a copilului.

Art. 34. – Competența specifică pentru intervenția adresată minorilor

(1) Prestarea serviciilor de psihoterapie adresate beneficiarilor minori este permisă exclusiv psihoterapeuților care dețin formare profesională specifică și competențe atestate pentru evaluarea și intervenția psihoterapeutică la copii și adolescenți.

(2) În aplicarea principiilor privind limitele competenței profesionale, psihoterapeutul are obligația de a refuza preluarea cazului și de a îndruma reprezentanții legali către un specialist calificat, atunci când complexitatea problematicii, vârsta sau stadiul de dezvoltare al minorului excedează nivelului său de pregătire.

(3) Competențele specifice prevăzute la alin. (1) se dobândesc și se atestă prin programe de specializare în psihoterapie sau programe de educație profesională continuă, precum și prin supervizare profesională de specialitate, în conformitate cu normele și standardele profesionale elaborate și aprobate de Consiliul Național al Psihoterapeuților din România.

(4) Furnizarea serviciilor de psihoterapie destinate minorilor de către psihoterapeuți care nu dețin competențele atestate conform alin. (3) constituie abatere disciplinară gravă, fără a exclude angajarea altor forme de răspundere legală.

Art. 35. – Obligația de sesizare a abuzurilor asupra minorilor

(1) În situația în care, în exercitarea profesiei, psihoterapeutul constată sau are suspiciuni rezonabile cu privire la existența unei situații de abuz, neglijare, exploatare ori a oricărei alte forme de violență asupra unui beneficiar minor, acesta are obligația de a sesiza de îndată direcția generală de asistență socială și protecția copilului sau, după caz, organele de cercetare penală, în conformitate cu legislația privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

(2) Obligația de sesizare prevăzută la alin. (1) are caracter imperativ și înlătură obligația păstrării secretului profesional, reprezentând o cauză legală de excepție de la regulile de confidențialitate.

(3) Informarea reprezentanților legali cu privire la sesizarea efectuată este interzisă în situația în care psihoterapeutul constată sau apreciază justificat că o astfel de comunicare ar expune minorul unui risc de represalii, ar periclita integritatea fizică ori psihică a acestuia sau ar îngreuna ori compromite acțiunile de protecție și cercetare desfășurate de autoritățile competente.

(4) Sesizarea formulată cu bună-credință de către psihoterapeut, în temeiul prezentului articol, constituie cauză exoneratoare de răspundere disciplinară, civilă și penală, inclusiv în situația în care, în urma verificărilor efectuate de autoritățile competente, faptele sau suspiciunile sesizate nu se confirmă.

Art. 36. – Serviciile de psihoterapie în contextul litigiilor familiale

(1) În situația în care părinții minorului sunt implicați într-un proces de divorț, o procedură de separare ori un litigiu privind exercitarea autorității părintești, stabilirea locuinței minorului sau programul de legături personale, psihoterapeutul are obligația de a păstra o strictă neutralitate profesională, acționând exclusiv în interesul superior al minorului.

(2) Se interzice psihoterapeutului ca, pe durata sau la finalul procesului psihoterapeutic, să formuleze recomandări, avize sau opinii de specialitate cu valoare de expertiză destinate instanțelor de judecată cu privire la capacitatea parentală a părinților, stabilirea locuinței minorului ori modalitatea de exercitare a autorității părintești. Rolul psihoterapeutului curant este incompatibil cu rolul de expert psiholog judiciar în aceeași cauză.

(3) La inițierea serviciilor, psihoterapeutul are obligația de a informa reprezentanții legali, pe bază de semnătură, asupra faptului că intervenția are caracter exclusiv psihoterapeutic, nu constituie instrument de evaluare judiciară și nu poate suplini expertiza psihologică dispusă de instanță.

(4) Relația cu autoritățile judiciare se supune regulilor privind păstrarea secretului profesional. Psihoterapeutul poate furniza înscrisuri sau declarații în fața instanțelor de judecată ori a organelor de cercetare penală exclusiv în condițiile, cu excepțiile și în limitele prevăzute de Codul de procedură civilă și Codul de procedură penală.

(5) În situația în care dinamica litigiului parental alterează cadrul psihoterapeutic, expune minorul unui conflict de loialitate ori generează presiuni sau imixțiuni de natură să vicieze obiectivitatea psihoterapeutului, acesta are obligația de a suspenda de îndată intervenția, cu aplicarea procedurilor prevăzute la art. 21.

Art. 37. – Prevenirea instrumentalizării minorului și a alienării parentale

(1) Se interzice psihoterapeutului să inițieze, să faciliteze sau să tolereze utilizarea cadrului psihoterapeutic în scopul instrumentalizării minorului, al alienării parentale ori al generării unui conflict de loialitate.

(2) În situația în care psihoterapeutul identifică indicii rezonabile privind exercitarea unor presiuni, sugestii sau manipulări din partea unuia dintre reprezentanții legali, având ca scop denaturarea relatărilor minorului ori alterarea relației acestuia cu celălalt părinte, psihoterapeutul are obligația de a interveni prin restabilirea limitelor cadrului psihoterapeutic și informarea reprezentanților legali cu privire la riscurile semnificative pentru dezvoltarea și bunăstarea minorului.

(3) Dacă acțiunile prevăzute la alin. (2) persistă și întrunesc elementele constitutive ale abuzului emoțional sau ale alienării parentale, astfel cum sunt definite de legislația privind protecția și promovarea drepturilor copilului, psihoterapeutul are obligația de a refuza continuarea prestării serviciilor și de a sesiza de îndată direcția generală de asistență socială și protecția copilului, cu aplicarea corespunzătoare a procedurilor de la art. 35.

(4) Orice formă de complicitate a psihoterapeutului la acțiunile de instrumentalizare sau alienare parentală, precum și nesocotirea obligațiilor prevăzute la alin. (2) și (3), constituie abatere disciplinară gravă, sub rezerva angajării altor forme de răspundere legală.

CAPITOLUL IV – Protecția persoanelor cu dizabilități și a categoriilor vulnerabile

Art. 38. – Accesul la servicii și adaptarea rezonabilă pentru persoanele cu dizabilități

(1) Persoanele cu dizabilități beneficiază de dreptul la acces egal, efectiv și nediscriminatoriu la servicii de psihoterapie, cu respectarea autonomiei, a demnității și a nevoilor specifice acestora, în conformitate cu legislația privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap.

(2) Psihoterapeutul are obligația de a asigura adaptarea rezonabilă a mediului de desfășurare, a instrumentelor de evaluare și a metodelor de intervenție, cu excepția situației în care aceste măsuri ar impune o sarcină disproporționată sau ar altera natura fundamentală a actului psihoterapeutic.

(3) Măsurile de adaptare rezonabilă presupun, fără a se limita la: utilizarea unor mijloace alternative și augmentative de comunicare, ajustarea duratei și frecvenței ședințelor, accesibilizarea spațiului de practică, precum și permiterea prezenței unui interpret în limbajul mimico-gestual sau a unei persoane de sprijin.

(4) Prezența interpretului, a asistentului personal sau a persoanei de sprijin la ședințele de psihoterapie este permisă exclusiv cu consimțământul beneficiarului și este condiționată de semnarea prealabilă, de către terțul însoțitor, a unui angajament scris de confidențialitate, preluat și păstrat de către psihoterapeut în dosarul clientului.

(5) În situația beneficiarilor care se află sub o măsură de ocrotire (consiliere judiciară, tutelă specială) sau care beneficiază de asistență pentru luarea deciziilor, psihoterapeutul are obligația de a adapta comunicarea și de a facilita exprimarea voinței proprii a beneficiarului, interzicându-se substituirea nejustificată a deciziei acestuia de către ocrotitorul legal sau asistent.

(6) Refuzul nejustificat al psihoterapeutului de a implementa măsurile de adaptare rezonabilă ori condiționarea accesului la servicii pe criterii de dizabilitate constituie abatere disciplinară gravă, atrăgând răspunderea profesională, fără a aduce atingere competențelor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Art. 39. – Intervenția psihoterapeutică în cazul tulburărilor psihice severe

(1) Serviciile de psihoterapie adresate persoanelor diagnosticate cu tulburări psihice severe se desfășoară cu respectarea dispozițiilor Legii sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul patologiilor psihiatrice severe, intervenția psihoterapeutică are caracter complementar ori integrat planului psihoterapeutic general și se realizează, în mod obligatoriu, în colaborare cu medicul psihiatru curant ori în cadrul unei echipe multidisciplinare.

(3) Pentru realizarea colaborării prevăzute la alin. (2), psihoterapeutul are obligația de a solicita consimțământul expres al beneficiarului în vederea schimbului de informații profesionale relevante cu medicul psihiatru curant.

(4) În situația în care beneficiarul refuză monitorizarea psihiatrică, nu respectă tratamentul medical indicat sau refuză consimțământul pentru schimbul de informații profesionale relevante, psihoterapeutul are obligația de a reevalua siguranța procesului psihoterapeutic. Dacă lipsa asistenței medicale generează riscuri majore pentru sănătatea fizică sau mintală a beneficiarului ori excedează ariei de competență a psihoterapeutului, acesta are dreptul și obligația de a suspenda sau de a refuza intervenția, cu informarea corespunzătoare a beneficiarului.

Art. 40. – Asistența psihoterapeutică a victimelor violenței și traficului de persoane

(1) Intervenția psihoterapeutică adresată victimelor violenței domestice, abuzului, exploatării sau traficului de persoane se realizează cu respectarea legislației speciale în materie, inclusiv a Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, republicată, cu

modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Psihoterapeutul are obligația de a adapta metodele și tehnicile de intervenție la nevoile, particularitățile și vulnerabilitatea specifică a beneficiarului, cu respectarea principiului prevenirii revictimizării și a traumatizării secundare.

(3) În cazul beneficiarilor majori, victime ale actelor prevăzute la alin. (1), psihoterapeutul are obligația de a le furniza, într-un limbaj accesibil, informații cu privire la drepturile lor legale, măsurile de protecție disponibile, inclusiv ordinul de protecție, precum și datele de contact ale serviciilor specializate de asistență socială, juridică și ale centrelor de primire în regim de urgență.

(4) Colaborarea psihoterapeutului cu alte instituții, organizații sau specialiști implicați în asistența victimei majore se realizează exclusiv în baza consimțământului expres, prealabil și scris al acesteia.

(5) Prin excepție de la alin. (4), în situația în care psihoterapeutul constată existența unui pericol iminent pentru viața victimei sau ia la cunoștință despre prezența unui minor expus mediului abuziv ori actelor de violență domestică, acesta are obligația de a sesiza de îndată autoritățile competente, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor art. 20 și art. 35 din prezenta lege.

Art. 41. – Asistența psihoterapeutică în mediul privativ de libertate

(1) Furnizarea serviciilor de psihoterapie persoanelor aflate în executarea unor pedepse sau măsuri privative de libertate se realizează cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În exercitarea profesiei în cadrul sistemului penitenciar ori al altor centre de reținere, psihoterapeutul beneficiază de independență profesională. Se interzice orice imixtiune a personalului administrativ sau de pază în stabilirea obiectivelor psihoterapeutice, în alegerea metodelor și tehnicilor psihoterapeutice ori în desfășurarea ședințelor.

(3) Informațiile obținute în cadrul procesului psihoterapeutic sunt protejate de secretul profesional, nu pot fi solicitate de administrație și nu pot fi utilizate pentru fundamentarea unor sancțiuni disciplinare. Prin excepție, psihoterapeutul are obligația de a sesiza de îndată administrația locului de deținere exclusiv atunci când informațiile relevă un pericol iminent pentru viața ori integritatea unei persoane sau pentru siguranța locului de deținere.

(4) Se interzice psihoterapeutului curant să formuleze evaluări, avize sau rapoarte de specialitate destinate comisiilor de individualizare a regimului de executare ori comisiilor pentru liberare condiționată, referitoare la beneficiarul serviciilor sale de psihoterapie. Rolul de psihoterapeut curant este strict incompatibil cu rolul de evaluator instituțional sau judiciar în raport cu aceeași persoană.

(5) Participarea la demersul psihoterapeutic este voluntară. În situația în care intervenția este impusă de organele judiciare ca obligație sau măsură de siguranță, refuzul beneficiarului de a se prezenta ori de a participa la ședințe se consemnează și se comunică autorităților judiciare ori organelor de probațiune competente, atrăgând consecințele prevăzute de legea penală. Este strict interzisă exercitarea oricărei forme de constrângere fizică ori psihică asupra persoanei în scopul determinării participării acesteia la procesul psihoterapeutic.

Art. 42. – Intervenția în situații de criză și gestionarea riscului suicidar

- (1) În cazul beneficiarilor aflați în stare de criză psihologică severă ori care prezintă risc suicidar sau de autovătămare, psihoterapeutul are obligația de a efectua evaluarea riscului și de a prioritiza măsurile necesare protejării vieții și integrității fizice a acestora.
- (2) Dacă în urma evaluării se constată un risc iminent, psihoterapeutul are obligația de a institui de îndată măsuri de siguranță, care pot include, fără a se limita la: întocmirea unui plan comun de gestionare a crizei, contactarea persoanelor de sprijin desemnate de beneficiar sau îndrumarea urgentă către un serviciu de psihiatrie.
- (3) În situația în care măsurile prevăzute la alin. (2) nu pot fi aplicate, sunt inefficiente sau beneficiarul refuză colaborarea, menținându-se riscul iminent pentru viața sa ori a altor persoane, psihoterapeutul are obligația de a sesiza de îndată Serviciul Național Unic pentru Apeluri de Urgență (112) sau autoritățile competente, chiar și în absența consimțământului beneficiarului, cu aplicarea excepțiilor de la secretul profesional.
- (4) Obligația psihoterapeutului în gestionarea riscului suicidar și al crizei este o obligație de diligență (de mijloace), și nu o obligație de rezultat.
- (5) Psihoterapeutul care a efectuat evaluarea riscului, a aplicat protocoalele profesionale aplicabile și a acționat cu bună-credință în conformitate cu alin. (2) și (3), este exonerat de orice formă de răspundere disciplinară, civilă sau penală pentru actele de autovătămare ori suicidul beneficiarului, survenite ca urmare a evoluției imprevizibile a stării acestuia sau a deciziei sale unilaterale.

Art. 43. – Asistența psihoterapeutică a cetățenilor străini, apatrizilor și beneficiarilor protecției internaționale

- (1) Cetățenii străini, apatrizii, solicitanții de azil și persoanele care beneficiază de o formă de protecție internațională în România au dreptul la acces nediscriminatoriu la servicii de psihoterapie, în condiții de egalitate. Accesul la servicii psihoterapeutice nu poate fi îngrădit sau condiționat de regimul juridic al șederii ori de parcursul procedurilor administrative.
- (2) Psihoterapeutul are obligația de a adapta metodele și tehnicile psihoterapeutice la specificul transcultural și lingvistic al beneficiarului, luând în considerare vulnerabilitățile asociate procesului de migrație, deșrădăcinării și potențialelor experiențe traumatice suferite.
- (3) În situația în care barierele lingvistice sau culturale împiedică desfășurarea optimă a procesului psihoterapeutic, intervenția se poate realiza cu sprijinul unui interpret sau al unui mediator cultural. Prezența acestuia este permisă exclusiv cu consimțământul prealabil al beneficiarului și este condiționată de semnarea, de către terțul facilitator, a unui angajament scris de confidențialitate, anexat la dosarul clientului.
- (4) În situația în care există bariere lingvistice care împiedică desfășurarea optimă a procesului terapeutic, psihoterapeutul este obligat să explice și să precizeze această stare de fapt și poate refuza începerea sau continuarea procesului psihoterapeutic.
- (5) Informațiile referitoare la statutul juridic, originea, parcursul migrator ori prezența nelegală a beneficiarului pe teritoriul statului sunt strict protejate de secretul profesional. Psihoterapeutul nu are obligația și nu poate fi constrâns să comunice aceste informații autorităților cu competențe în domeniul imigrărilor, cu excepția situațiilor în care legea penală impune obligația de denunțare a unor infracțiuni grave contra vieții, securității naționale sau altor excepții exprese.

Art. 44. – Asistența persoanelor aparținând minorităților și protecția împotriva discriminării

(1) Accesul la serviciile de psihoterapie este garantat în condiții de egalitate și respect pentru demnitatea umană. Este strict interzisă orice formă de discriminare directă sau indirectă, de hărțuire, victimizare ori tratament diferențiat nejustificat, fundamentată pe criterii de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, vârstă, apartenență la o categorie defavorizată sau orice alt criteriu prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În desfășurarea procesului psihoterapeutic, profesionistul are obligația de a-și adapta metodele și abordarea psihoterapeutică la particularitățile identitare, culturale și spirituale ale beneficiarului. Se interzice psihoterapeutului impunerea propriului sistem de valori sau de credințe, precum și utilizarea unor practici ori atitudini de natură a genera stigmatizare sau marginalizare.

(3) În situația în care starea de vulnerabilitate a beneficiarului este determinată sau agravată de factori socio-economici, de sărăcie extremă ori de un risc iminent de excluziune socială, astfel cum sunt definiți de legislația asistenței sociale, psihoterapeutul are rolul de a informa și de a îndruma beneficiarul, cu consimțământul acestuia, către serviciile publice de asistență socială sau către organizații neguvernamentale cu activitate de suport.

(4) Încălcarea dispozițiilor alin. (1) și (2) constituie abatere disciplinară gravă, fără a aduce atingere competențelor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării de a constata și sancționa faptele cu caracter discriminatoriu.

Art. 45. – Asistența psihoterapeutică a persoanelor vârstnice

(1) Persoanele vârstnice care prezintă o vulnerabilitate cognitivă, emoțională ori un declin al capacității de decizie beneficiază de servicii de psihoterapie adaptate profilului lor neurocognitiv, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Psihoterapeutul are obligația de a evalua în mod continuu capacitatea beneficiarului de a înțelege natura, scopul și consecințele intervenției, adaptând limbajul și metodele de comunicare.

(3) În situația în care capacitatea de exercițiu a persoanei vârstnice este restrânsă prin instituirea unei măsuri de ocrotire, se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 38 alin. (5), psihoterapeutul având obligația de a susține participarea activă a beneficiarului la luarea deciziilor, proporțional cu gradul său de discernământ.

(4) Exploatarea stării de vulnerabilitate sau a declinului cognitiv al persoanei vârstnice pentru captarea voinței, influențarea deciziilor patrimoniale ori obținerea de foloase materiale constituie abatere disciplinară gravă, fără a exclude angajarea răspunderii penale.

(5) În situația în care psihoterapeutul constată sau are indicii rezonabile că persoana vârstnică este supusă în mediul său unor acte de abuz, neglijare, izolare forțată ori exploatare financiară, acesta are obligația de a sesiza de îndată serviciul public de asistență socială competent sau, după caz, organele de poliție, cu aplicarea excepțiilor legale de la obligația păstrării secretului profesional.

CAPITOLUL V – Desfășurarea, calitatea și siguranța serviciilor de psihoterapie

Art. 46. – Relația psihoterapeutică și contractul de servicii de psihoterapie

(1) Prestarea serviciilor de psihoterapie se fundamentează pe o relație strict profesională, guvernată de principiile independenței, integrității, confidențialității și respectului pentru demnitatea beneficiarului.

(2) Calitatea de psihoterapeut curant este strict incompatibilă cu existența, anterioară sau concomitentă, a unei relații de rudenie sau afinitate până la gradul al IV-lea inclusiv, a unei relații de concubinaj ori a unor raporturi cu caracter sexual cu beneficiarul. De asemenea, psihoterapeutul are obligația de a evita orice conflict de interese, interzicându-se cumularea rolului profesional cu orice altă calitate, funcție sau relație de afaceri, de subordonare ori de altă natură civilă care este de natură să altereze obiectivitatea profesională, să vicieze consimțământul sau să genereze un risc de exploatare a beneficiarului.

(3) Intervenția psihoterapeutică se desfășoară într-un cadru profesional și administrativ prestabilit, care va include în mod obligatoriu cel puțin următoarele elemente:

- a) natura intervenției și obiectivele generale;
- b) frecvența, durata estimată a ședințelor și regulile privind programarea, reprogramarea ori anularea acestora;
- c) onorariul, modalitatea de plată și consecințele neachitării acestuia;
- d) limitele confidențialității și excepțiile legale prevăzute de prezenta lege;
- e) condițiile de suspendare ori încetare a intervenției.

(4) Elementele prevăzute la alin. (3) se consemnează în mod obligatoriu într-un contract de prestări servicii încheiat în formă scrisă, sub sancțiunea nulității, anterior sau cel târziu la momentul inițierii primei ședințe de psihoterapie.

Art. 47. – Dosarul profesional și gestionarea datelor clinice

(1) Pentru fiecare beneficiar, psihoterapeutul are obligația de a întocmi, actualiza și păstra un dosar profesional, cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date (GDPR).

(2) Dosarul profesional cuprinde, în mod obligatoriu:

- a) contractul de prestări servicii și consimțământul informat;
- b) notele de evoluție și concluziile evaluărilor;
- c) planul de intervenție și, dacă este cazul, instrumentele de evaluare și intervenție utilizate;
- d) corespondența relevantă și acordurile reprezentanților legali, potrivit prezentei legi.

(3) Datele consemnate în dosarul profesional trebuie să fie adecvate, relevante și limitate la ceea ce este strict necesar pentru asigurarea continuității și calității intervenției psihoterapeutice, interzicându-se colectarea excesivă de date.

(4) Dosarul profesional, indiferent de format, este supus regulilor secretului profesional. Accesul terților la dosarul profesional este strict interzis, cu excepția cazurilor prevăzute expres de legislația procesual-penală și a exercitării dreptului de acces al persoanei vizate.

(5) Dosarul profesional se păstrează pe o perioadă de minimum 5 ani de la data ultimei ședințe de psihoterapie. În cazul beneficiarilor minori, termenul de 5 ani începe să curgă de la data dobândirii de către aceștia a capacității depline de exercițiu.

(6) Păstrarea se poate realiza în format fizic sau electronic. Psihoterapeutul are obligația de a implementa măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru a preveni accesul neautorizat, pierderea, distrugerea sau alterarea datelor.

(7) La expirarea termenului legal de păstrare, documentele din dosarul profesional se distrug prin proceduri securizate care fac imposibilă reconstituirea acestora ori, în scopuri de cercetare sau statistică, se supun unui proces de anonimizare ireversibilă.

Art. 48. – Furnizarea serviciilor de psihoterapie prin mijloace de comunicare la distanță (psihoterapie online, e-psihoterapie, e-terapie, telepsihoterapie, teleterapie)

(1) Serviciile de psihoterapie pot fi furnizate prin intermediul tehnologiilor de comunicare audio-video la distanță, cu respectarea aceluiași standarde de calitate, etică și confidențialitate aplicabile intervențiilor desfășurate în cabinet.

(2) Psihoterapeutul are obligația de a utiliza exclusiv platforme sau aplicații informatice securizate, care permit criptarea datelor (end-to-end) și reduc riscul interceptării neautorizate, fiind interzisă desfășurarea ședințelor prin intermediul rețelelor publice nesecurizate.

(3) La inițierea serviciilor online, contractul psihoterapeutic va cuprinde clauze specifice prin care beneficiarul este informat cu privire la:

- a) riscurile inerente comunicării electronice și limitele confidențialității în mediul digital;
- b) necesitatea asigurării de către beneficiar a unui spațiu fizic privat și securizat fonic pe durata ședinței;
- c) procedurile alternative de contact în situația întreruperii intempestive a conexiunii tehnologice.

(4) Psihoterapeutul are obligația de a verifica identitatea beneficiarului la inițierea relației psihoterapeutice și de a stabili, la începutul fiecărei ședințe, locația fizică exactă a acestuia, informație indispensabilă în eventualitatea necesității unei intervenții de urgență.

(5) Intervenția psihoterapeutică la distanță se realizează exclusiv dacă formatul este adecvat nevoilor terapeutice ale beneficiarului. În situația în care evaluarea indică o stare de gravitate care necesită intervenție medicală sau psihiatrică, stări de criză acută ori un risc iminent pentru viața beneficiarului, psihoterapia exclusiv online este contraindicată, psihoterapeutul având obligația de a îndruma beneficiarul către servicii de specialitate sau de urgență cu prezență fizică.

(6) Înregistrarea audio, video ori fotografierea ecranului pe durata ședințelor de psihoterapie este strict interzisă ambelor părți, cu excepția situațiilor în care există un consimțământ expres, prealabil și redactat în formă scrisă, care definește clar scopul înregistrării (ex: supervizare, cercetare), cu respectarea legislației privind protecția datelor.

Art. 49. – Continuitatea intervenției, transferul beneficiarului și succesiunea profesională

(1) Psihoterapeutul are obligația de a asigura continuitatea serviciilor și de a evita întreruperea nejustificată a acestora. Orice suspendare temporară sau încetare planificată a activității trebuie comunicată beneficiarului în timp util, fiind însoțită, dacă nevoile beneficiarului o impun, de îndrumarea către un alt profesionist.

(2) Transferul beneficiarului către un alt psihoterapeut se realizează exclusiv cu consimțământul expres al acestuia. Transmiterea dosarului profesional ori a unui rezumat al

intervenției psihoterapeutice către noul psihoterapeut se face în condiții de securitate, limitându-se strict la datele necesare continuității intervenției.

(3) Pentru a garanta protecția confidențialității în situația decesului, a incapacității medicale severe ori a radierii din profesie, psihoterapeutul are obligația de a desemna, în scris, un alt psihoterapeut cu drept de liberă practică în calitate de mandatar profesional, care va prelua temporar responsabilitatea securizării arhivei și informării beneficiarilor.

(4) În situația decesului sau a incapacității definitive a psihoterapeutului, în lipsa desemnării unui mandatar profesional conform alin. (3), Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) are competența și obligația legală de a desemna un custode. Acesta va proceda la ridicarea, inventarierea prin proces-verbal și sigilarea arhivei profesionale și a documentelor rezultate din exercitarea profesiei.

(5) Arhiva preluată de CNPR în condițiile alin. (4) se păstrează în regim de strictă confidențialitate. Accesul la conținutul dosarelor este permis exclusiv pentru eliberarea documentelor către beneficiarii vizați (sau reprezentanții lor legali) ori la solicitarea autorităților judiciare, arhiva urmând a fi distrusă la împlinirea termenului legal prevăzut la art. 47.

Art. 50. – Formarea profesională continuă și supervizarea

(1) În scopul garantării calității, securității și eficacității actului psihoterapeutic, psihoterapeutul are obligația de a-și menține, actualiza și dezvolta nivelul de competență pe întreaga durată a exercitării profesiei, prin participarea periodică la programe de educație profesională continuă.

(2) Sistemul de creditare, standardele de evaluare a educației profesionale continue, precum și sancțiunile aplicabile în cazul neîndeplinirii acestei obligații se stabilesc prin norme elaborate și aprobate de Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR).

(3) Psihoterapeutul are obligația de a recurge la supervizare profesională sau intervizare de specialitate ori de câte ori complexitatea cazului, nivelul de risc asociat acestuia sau metodele de intervenție utilizate exced experienței sale curente, precum și, în mod imperativ, în situațiile și stadiile de practică prevăzute de reglementările interne ale CNPR.

Art. 51. – Siguranța intervenției și gestionarea evenimentelor adverse

(1) Psihoterapeutul are obligația de a depune toate diligențele necesare pentru a proteja siguranța fizică și psihologică a beneficiarului pe întreaga durată a prezenței acestuia în cadrul psihoterapeutic.

(2) Este strict interzisă orice formă de abuz, exploatare, manipulare sau utilizare a relației psihoterapeutice în scopuri personale, financiare, emoționale ori de altă natură, incompatibile cu etica profesională și cu scopul terapeutic al intervenției.

(3) Psihoterapeutul are obligația de a identifica, evalua și gestiona riscurile asociate intervenției psihoterapeutice, inclusiv riscul de agravare a stării beneficiarului sau de deteriorare semnificativă a funcționării acestuia, adoptând de îndată măsuri preventive proporționale.

(4) În situația producerii unui eveniment advers asociat intervenției psihoterapeutice sau a unui incident care generează un prejudiciu semnificativ beneficiarului, psihoterapeutul are obligația imperativă de a interveni imediat pentru limitarea consecințelor negative și de a informa, în mod transparent, beneficiarul sau reprezentanții legali ai acestuia.

(5) Adoptarea proactivă a măsurilor de limitare a prejudiciului, prevăzute la alin. (4), precum și cooperarea cu bună-credință cu organisme profesionale, constituie circumstanțe atenuante în stabilirea eventualelor sancțiuni disciplinare, conform regulamentelor Consiliului Național al Psihoterapeuților din România.

Art. 52. – Independența profesională și raporturile de muncă

(1) Profesia de psihoterapeut este o profesie liberală. În exercitarea actului psihoterapeutic, profesionistul se bucură de deplină independență profesională, deciziile profesionale fiind luate exclusiv pe baza competenței, a standardelor de bună practică și a interesului superior al beneficiarului.

(2) Subordonarea ierarhică și administrativă a psihoterapeutului, inerentă desfășurării activității în baza unui contract individual de muncă ori de colaborare în cadrul unei instituții publice sau private, nu poate aduce atingere independenței sale profesionale. Se interzice orice imixtiune a angajatorului, a conducerii instituției sau a altor terți în realizarea evaluării, stabilirea obiectivelor, alegerea metodelor și tehnicilor psihoterapeutice, și determinarea duratei intervenției.

(3) Este lovită de nulitate absolută orice clauză dintr-un contract individual de muncă, contract de prestări servicii, fișă a postului sau regulament intern care obligă psihoterapeutul să încalce secretul profesional, să aplice soluții terapeutice impuse de conducere ori să furnizeze informații confidențiale în afara excepțiilor prevăzute de lege.

(4) Psihoterapeutul are dreptul și obligația imperativă de a refuza executarea oricăror dispoziții sau solicitări venite din partea angajatorului care contravin normelor deontologice, siguranței beneficiarului ori dispozițiilor prezentei legi.

(5) Exercițarea refuzului justificat prevăzut la alin. (4) reprezintă un drept profesional garantat și nu poate constitui temei pentru aplicarea de sancțiuni disciplinare, atragerea răspunderii patrimoniale, modificarea unilaterală a contractului ori concedierea psihoterapeutului.

Art. 53. – Publicitatea serviciilor și comunicarea publică

(1) Orice formă de comunicare publică sau publicitate privind serviciile de psihoterapie trebuie să fie veridică, obiectivă și să nu inducă în eroare publicul, cu respectarea normelor legale privind protecția consumatorilor și combaterea practicilor comerciale incorecte.

(2) Având în vedere natura intervenției psihoterapeutice ca obligație de diligență, se interzice cu desăvârșire garantarea vindecării, promisiunea obținerii unor rezultate certe ori a unor beneficii specifice într-un interval de timp determinat, indiferent de metodele validate științific utilizate.

(3) Este interzisă utilizarea unor mesaje cu caracter denigrator la adresa altor profesioniști, practicarea concurenței neloiale, precum și folosirea oricăror tehnici de marketing care exploatează frica, suferința ori starea de vulnerabilitate a publicului.

(4) Solicitarea sau utilizarea de mărturii, recenzii ori evaluări publice din partea beneficiarilor aflați în cursul procesului psihoterapeutic sau a altor persoane aflate într-o relație de dependență față de psihoterapeut este strict interzisă.

(5) Prezentarea publică a unor studii de caz în scop științific, educațional sau de promovare a profesiei se realizează exclusiv prin anonimizarea ireversibilă a datelor. Orice referire la un fost beneficiar care permite identificarea acestuia se poate realiza numai în baza unui

consimțământ expres, prealabil și distinct de contractul de prestări servicii, acordat în condițiile legislației privind protecția datelor cu caracter personal.

(6) Încălcarea dispozițiilor prezentului articol constituie abatere disciplinară gravă, atrăgând, după caz, și răspunderea contravențională sau civilă potrivit legii.

Art. 54. – Prelucrarea datelor în scopuri de cercetare și evaluare statistică

(1) În scopul fundamentării politicilor de sănătate mintală și al optimizării standardelor profesionale, Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) are competența de a colecta și procesa date statistice privind eficacitatea intervențiilor psihoterapeutice, sub condiția anonimizării ireversibile a acestora la sursă.

(2) Colectarea datelor prevăzute la alin. (1) se realizează exclusiv în baza unui consimțământ scris, prealabil și distinct de contractul de prestări servicii, prin care beneficiarul își exprimă opțiunea de a permite utilizarea în scopuri științifice a datelor și informațiilor rezultate din activitatea psihoterapeutică. Refuzul beneficiarului de a-și exprima acest consimțământ nu poate condiționa accesul la serviciile de psihoterapie.

(3) Activitățile de cercetare științifică organizate de furnizorii de servicii ori de asociațiile profesionale sunt condiționate de avizul favorabil al unei Comisii de Etică a Cercetării și de respectarea normelor metodologice privind protecția persoanelor vizate de prelucrarea datelor cu caracter personal.

(4) Este strict interzisă colectarea de date care permit identificarea directă sau indirectă a beneficiarilor, precum și a oricăror elemente ce vizează conținutul literal al interacțiunii psihoterapeutice (transcrieri, înregistrări audio-video ori note brute de ședință).

(5) Datele agregate rezultate din procesele de evaluare vor fi utilizate exclusiv pentru elaborarea ghidurilor de bună practică, a curriculei de formare profesională și a strategiilor de sănătate publică. Se interzice utilizarea acestor date în scopuri comerciale, de marketing sau pentru ierarhizarea profesională a psihoterapeuților pe criterii de performanță statistică.

(6) Participarea psihoterapeuților la activitățile de cercetare sau evaluare este facultativă și nu poate constitui un mijloc de ingerință în independența deciziei psihoterapeutice ori în desfășurarea raporturilor contractuale dintre psihoterapeut și beneficiar.

CAPITOLUL VI – Exerțarea profesiei de psihoterapeut

Secțiunea 1 – Dreptul de liberă practică pentru exerțarea profesiei de psihoterapeut

Art. 55. – Regimul dreptului de liberă practică și protecția titlului profesional

(1) Dreptul de liberă practică pentru exerțarea profesiei de psihoterapeut pe teritoriul României se acordă de către Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR), prin emiterea Autorizației de liberă practică, document care atestă nivelul de competență și specializarea profesională a deținătorului.

(2) Calitatea de membru al CNPR se dobândește de drept prin actul înregistrării în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR), concomitent cu eliberarea autorizației prevăzute la alin.

(1). Exerțarea profesiei fără înscrierea activă în RPR este interzisă.

(3) Titlul profesional de „psihoterapeut” este rezervat exclusiv persoanelor care dețin o Autorizație de liberă practică valabilă, emisă în condițiile prezentei legi. Utilizarea acestui titlu,

precum și a oricăror derivate sau asocieri terminologice de către persoane neautorizate, constituie exercitarea fără drept a unei profesii și se sancționează conform legii penale.

Art. 56. – Gradele profesionale și titlurile de specialitate

(1) În funcție de nivelul de formare și experiența profesională, CNPR eliberează autorizația de liberă practică pentru unul dintre următoarele grade profesionale:

- a) psihoterapeut sub supervizare;
- b) psihoterapeut cu drept de practică independentă;
- c) psihoterapeut specialist;
- d) psihoterapeut principal.

(2) Gradul de psihoterapeut sub supervizare se acordă persoanei care a parcurs cel puțin 2 ani dintr-un program de formare profesională în psihoterapie, acreditat de CNPR. Exercițarea profesiei la acest nivel este condiționată de existența unui contract de supervizare încheiat cu un psihoterapeut supervisor atestat.

(3) Gradul de psihoterapeut cu drept de practică independentă se acordă persoanei care a finalizat integral programul de formare profesională de minimum 4 ani și a îndeplinit cerințele de practică clinică și supervizare stabilite prin normele CNPR. Titularul acestui grad exercită profesia în mod independent și autonom, cu asumarea integrală a răspunderii profesionale pentru deciziile procesului psihoterapeutic.

(4) Gradul de psihoterapeut specialist se acordă persoanei care a finalizat integral programul de formare profesională de minimum 4 ani, a îndeplinit cerințele de practică clinică și supervizare stabilite prin normele CNPR și practică psihoterapia de cel puțin 5 ani;

(5) Gradul de psihoterapeut principal se acordă persoanei care a finalizat integral programul de formare profesională de minimum 4 ani, a îndeplinit cerințele de practică clinică și supervizare stabilite prin normele CNPR și practică psihoterapia de cel puțin 10 ani.

(6) Competența de formator sau supervisor se dobândește în urma unei formări profesionale specifice în cadrul modalității psihoterapeutice respective:

- a) Competența de psihoterapeut formator conferă dreptul de a desfășura activități de predare și formare profesională în psihoterapie;
- b) Competența de psihoterapeut supervisor conferă dreptul de a coordona și monitoriza practica psihoterapeuților aflați sub supervizare.

(7) Atestarea psihoterapeuților pentru competența de formator sau supervisor în modalitatea respectivă se realizează de către CNPR, la cererea persoanei interesate sau, prin delegare administrativă, la solicitarea asociațiilor profesionale acreditate, în numele, în interesul și cu acordul prealabil, expres și scris al psihoterapeutului solicitant. Asociațiile profesionale acreditate au obligația de a elibera adeverințele și recomandările profesionale care atestă îndeplinirea criteriilor specifice în termen de maximum 30 de zile lucrătoare de la solicitare, refuzul nejustificat fiind supus controlului comisiilor de specialitate ale CNPR.

(8) Titlurile prevăzute la alin. (4) pot fi deținute cumulativ.

Art. 57. – Eliberarea și avizarea periodică a Autorizației de liberă practică

(1) Autorizația de liberă practică se eliberează în baza diplomei sau a certificatului de absolvire a unui program de formare profesională în psihoterapie acreditat de CNPR, desfășurat în cadrul

unei instituții sau asociații profesionale acreditate ca furnizor de formare profesională de către CNPR.

(2) În autorizația de liberă practică se precizează limbile în care psihoterapeutul poate oferi servicii psihoterapeutice, în baza dovezii competențelor lingvistice.

(3) Autorizația de liberă practică are o durată de valabilitate nedeterminată, exercitarea drepturilor aferente fiind condiționată de avizarea periodică, efectuată la fiecare 5 ani de către CNPR.

(4) Avizarea periodică este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor cerințe:

a) realizarea unui volum minim de practică psihoterapeutică de 150 de ore pe an, dovedit prin declarație pe propria răspundere;

b) acumularea a 250 de ore de Educație Profesională Continuă (EPC) în intervalul de 5 ani, cu o participare anuală minimă de 20 de ore;

c) plata la zi a cotizației anuale de membru și a taxelor administrative stabilite de CNPR.

(5) În situația neîndeplinirii condițiilor de avizare la expirarea termenului de 5 ani, CNPR va notifica psihoterapeutul, acordându-i un termen de grație de maximum 6 luni pentru remedierea situației.

(6) Dacă la expirarea termenului de grație obligațiile nu sunt îndeplinite, dreptul de liberă practică se suspendă prin decizie a CNPR, până la data îndeplinirii tuturor condițiilor prevăzute de lege. Decizia de suspendare poate fi atacată la instanța de contencios administrativ competentă.

Art. 58. – Condiții de acces la dreptul de liberă practică

Poate obține dreptul de liberă practică persoana fizică care deține calitatea de cetățean al României sau al unui stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European, al Confederației Elvețiene ori cetățeanul unui stat terț, titular al Cărții Albastre a UE sau beneficiar al acordurilor de reciprocitate încheiate de România, dacă îndeplinește următoarele condiții:

a) este absolvent cu diplomă de licență al unor studii universitare cu durata de minimum 3 ani într-unul dintre domeniile: psihologie, medicină, asistență medicală, asistență socială, sociologie, filosofie, teologie, pedagogie, psihopedagogie specială, antropologie, comunicare și relații publice, științe ale educației, studii culturale, educație timpurie, pedagogia învățământului primar și preșcolar, precum și alte specialități din domeniul socio-uman sau medical, funcție de evoluția specialităților din învățământul superior;

b) pentru absolvenții de studii universitare de licență din alte domenii decât cele prevăzute la lit. a), accesul este condiționat de finalizarea unui ciclu de propedeutică psihoterapeutică (cursuri prealabile de fundamentare clinică), acreditat de CNPR;

c) a absolvit un program de formare profesională în psihoterapie acreditat conform prezentei legi sau se află în perioada de supervizare în cadrul unui astfel de program;

d) face dovada cunoașterii limbii române la nivelul minim C1, atestat prin certificat de competență lingvistică ori prin diploma de absolvire a unor studii în România, cu excepția vorbitorilor nativi. Psihoterapeuții aparținând minorităților naționale au dreptul de a furniza servicii clinice în limba maternă, însă documentația oficială, dosarul profesional și corespondența cu autoritățile se întocmesc obligatoriu în limba română;

e) are deplină capacitate de exercițiu și nu se regăsește în cazurile de nedemnitate profesională stabilite prin prezenta lege.

Art. 59. – Pluralitatea modalităților psihoterapeutice

(1) Dreptul de liberă practică se acordă în mod specific pentru fiecare modalitate psihoterapeutică în care solicitantul deține o formare acreditată.

(2) Un psihoterapeut poate deține drept de liberă practică în mai multe modalități psihoterapeutice, sub condiția îndeplinirii integrale a cerințelor de formare, evaluare și, după caz, supervizare, specifice fiecăreia dintre acestea, conform reglementărilor CNPR.

(3) În situația exercitării profesiei în mai multe modalități, obligațiile privind formarea profesională continuă (FPC) pot fi îndeplinite prin participarea la activități transversale sau specifice, în condițiile stabilite prin normele metodologice de avizare periodică.

(4) Psihoterapeutul are obligația de a menționa în mod clar, în toate documentele profesionale și materialele de prezentare, modalitățile psihoterapeutice pentru care deține un drept de liberă practică valabil.

Art. 60. – Recunoașterea Certificatului European de Psihoterapie (ECP)

(1) Persoanele care dețin Certificatul European de Psihoterapie (ECP), eliberat de Asociația Europeană de Psihoterapie (EAP), beneficiază de o procedură simplificată de recunoaștere a calificării profesionale și de acordare a dreptului de liberă practică în România, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 58 lit. c), d) și e) din prezenta lege.

(2) Certificatul European de Psihoterapie (ECP) este recunoscut ca dovadă a îndeplinirii standardelor de formare profesională necesare pentru gradul de psihoterapeut cu drept de practică independentă, în modalitatea menționată în documentul de certificare.

(3) Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) stabilește, prin norme metodologice, procedura administrativă de echivalare și eliberare a Autorizației de liberă practică pentru deținătorii ECP, asigurând celeritatea procesului de integrare profesională a acestora.

Art. 61. – Reintegrarea profesională și reactivarea dreptului de liberă practică

(1) Întreruperea exercitării efective a profesiei de psihoterapeut pe o perioadă mai mare de 5 ani consecutivi atrage suspendarea de drept a valabilității Autorizației de liberă practică.

(2) Reactivarea dreptului de liberă practică în situația prevăzută la alin. (1) este condiționată de parcurgerea unui stagiu de readaptare profesională cu o durată de minim 6 luni, desfășurat sub coordonarea unui psihoterapeut supervisor atestat de CNPR.

(3) În vederea începerii stagiului, persoana interesată va depune la CNPR o cerere de reintegrare, în baza căreia se va elibera o autorizație provizorie, valabilă exclusiv pentru durata și scopul stagiului de readaptare.

(4) Stagiul de readaptare se finalizează printr-un raport de evaluare întocmit de psihoterapeutul supervisor.

(5) Decizia de reactivare a dreptului de liberă practică se emite de către CNPR în baza dovezii finalizării cu succes a stagiului și a achitării taxelor de reînscrisere în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR).

Art. 62. – Registrul Psihoterapeuților din România (RPR)

(1) Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) înființează, gestionează și actualizează permanent Registrul Psihoterapeuților din România (RPR), instrument public de evidență și control al dreptului de liberă practică.

(2) Înscrierea în RPR este obligatorie și constituie condiția de opozabilitate a calității de psihoterapeut față de beneficiari, autorități publice și instituții private. Exercitarea profesiei de către o persoană care nu figurează cu statut de „activ” în RPR atrage răspunderea prevăzută de legea penală.

(3) Registrul Psihoterapeuților din România este accesibil public, în format electronic, pe pagina de internet a CNPR, și cuprinde cel puțin următoarele informații:

- a) numele și prenumele psihoterapeutului;
- b) codul unic de identificare profesională;
- c) gradul profesional și modalitățile psihoterapeutice în care deține drept de liberă practică;
- d) forma de exercitare a profesiei și datele de contact profesional;
- e) statutul curent al dreptului de liberă practică (activ, suspendat, radiat).

(4) Prelucrarea și publicarea datelor în RPR se realizează în scopul informării beneficiarilor și al asigurării siguranței actului profesional. Psihoterapeuții au dreptul de a opta pentru afișarea exclusivă a datelor de contact profesional, fiind interzisă publicarea datelor care țin de viața privată (domiciliu, date de stare civilă), cu excepția situațiilor în care sediul profesional coincide cu domiciliul, caz în care acesta dobândește regim de sediu public.

(5) Orice modificare a datelor înscrise în Registru trebuie comunicată de către psihoterapeut către CNPR în termen de maximum 30 de zile de la producere, sub sancțiunea suspendării dreptului de liberă practică.

Art. 63. – Domeniul de aplicare și limitele exercitării profesiei

(1) Psihoterapeutul are dreptul de a furniza servicii în formate diverse, precum psihoterapia individuală, de cuplu, de familie sau de grup, adresate adulților, persoanelor vârstnice, copiilor și adolescenților, în condițiile deținerii competențelor specifice și a respectării standardelor de formare proprii modalității în care este autorizat.

(2) Exercițarea profesiei se realizează exclusiv în limitele modalității psihoterapeutice pentru care psihoterapeutul deține dreptul de liberă practică și în conformitate cu nivelul de pregătire dobândit și documentat prin formarea profesională inițială sau continuă.

(3) Intervenția psihoterapeutică adresată minorilor, grupurilor sau sistemelor familiale necesită cunoștințe specifice privind psihologia dezvoltării, dinamica de grup sau abordarea sistemică, psihoterapeutul având obligația etică și legală de a nu prelua cazuri care exced nivelul său real de pregătire practică.

(4) Durata procesului psihoterapeutic (scurtă, medie sau lungă) este stabilită de comun acord cu beneficiarul, pe baza obiectivelor psihoterapeutice, a nevoilor și particularităților beneficiarului și în acord cu specificul teoretic și metodologic al modalității psihoterapeutice practicate.

Secțiunea 2 – Formarea profesională în psihoterapie

Art. 64. – Regimul formării profesionale și competența de acreditare

(1) Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) este autoritatea unică competentă să evalueze, să acrediteze și să monitorizeze furnizorii de formare profesională în psihoterapie, programele de formare profesională în psihoterapie, cursurile de propedeutică psihoterapeutică, stagiile de readaptare, precum și programele de educație profesională continuă (EPC).

(2) Formarea profesională în psihoterapie reprezintă un proces educațional complex și integrat, care cuprinde pregătire teoretică, aplicativă, proces psihoterapeutic personal individual sau de grup și practică clinică, având drept scop dobândirea și validarea competențelor necesare exercitării profesiei la standarde de excelență.

(3) Programele prevăzute la alin. (2) se desfășoară exclusiv în cadrul asociațiilor profesionale sau institutelor de psihoterapie care dețin statutul de furnizor de formare profesională acreditat de CNPR, cu respectarea standardelor specifice fiecărei modalități psihoterapeutice.

(4) Finalizarea cu succes a programului de formare profesională în psihoterapie se atestă prin emiterea unei diplome sau a unui certificat de absolvire de către furnizorul acreditat, document care constituie temeiul legal pentru eliberarea Autorizației de liberă practică de către CNPR.

Art. 65. – Criteriile de acreditare a furnizorilor și a programelor de formare

(1) În vederea obținerii calității de furnizor acreditat de formare profesională în psihoterapie, o asociație profesională trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

- a) să fie legal constituită și să funcționeze în conformitate cu legislația din România;
- b) să dispună de o comisie profesională cu atribuții în evaluarea și validarea internă a cursanților;
- c) să aibă o comisie de etică și un cod deontologic propriu;
- d) să își asume oficial, prin actele constitutive sau prin declarație publică, principiile Declarației de la Strasbourg privind psihoterapia;
- e) să facă dovada deținerii unui corp profesional propriu, format din cel puțin: 4 psihoterapeuți formatori, 2 psihoterapeuți coordonatori ai procesului psihoterapeutic personal individual și de grup și 2 psihoterapeuți supervizori. Toți profesioniștii nominalizați trebuie să dețină autorizații de liberă practică valabile în modalitatea pentru care se solicită acreditarea.

(2) Pentru a preveni relațiile duale și conflictele de interese, în cadrul programelor prevăzute la alin. (1) este strict interzisă cumularea rolului de formator sau supervizor cu cel de psihoterapeut cu care se practică procesul psihoterapeutic personal individual și de grup, pentru același cursant.

(3) Pentru a fi acreditat de CNPR, un program de formare profesională în psihoterapie trebuie să garanteze îndeplinirea cumulativă a următoarelor standarde:

- a) o durată minimă de 4 ani;
- b) un volum minim de 500 de ore de formare teoretică și practică aplicativă;
- c) minimum 250 de ore de proces psihoterapeutic personal individual sau de grup;
- d) minimum 150 de ore de supervizare profesională (individuală sau de grup), aferente unui volum de cel puțin 300 de ore de practică psihoterapeutică directă cu beneficiarii, desfășurate pe o perioadă de minimum 2 ani;

- e) un volum minim de 800 de ore de studiu individual și elaborare de lucrări;
 - f) existența unei curricule care descrie în mod clar și detaliat obiectivele de învățare, competențele profesionale vizate, metodele pedagogice și activitățile interactive utilizate;
 - g) finalizarea printr-un examen de absolvire care evaluează pregătirea teoretică și clinică a candidatului, pe baza unei proceduri transparente și obiective.
- (4) Cursul de propedeutică psihoterapeutică prevăzut la art. 58 lit. b) poate fi integrat în programul de formare profesională în psihoterapie sau poate fi acreditat ca modul distinct. Acesta trebuie să aibă o durată de minimum 12 luni și un volum de cel puțin 300 de ore de pregătire.
- (5) Programele de educație profesională continuă (EPC) sunt acreditate de CNPR sub condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor criterii:
- a) o durată cuprinsă între minimum 3 ore și maximum 1 an;
 - b) un conținut profesional specific domeniului, care contribuie la actualizarea sau dezvoltarea competențelor teoretice, clinice, metodologice sau etice;
 - c) o descriere explicită a obiectivelor de învățare, a metodelor de predare și a modalităților de evaluare a participanților.
- (6) În situația în care organizatorul unui program de EPC nu deține calitatea de asociație profesională acreditată pentru programe de formare profesională în psihoterapie, acreditarea programului de EPC este condiționată de implicarea directă, în calitate de titular sau coordonator științific, a cel puțin unui psihoterapeut formator sau supervisor atestat de CNPR.

Art. 66. – Echivalarea statutului de Institut European Acreditat (EAPTI)

- (1) Asociațiile profesionale și institutele de formare în psihoterapie care dețin statutul valabil de Institut European Acreditat de Formare în Psihoterapie (EAPTI), acordat de Asociația Europeană de Psihoterapie (EAP), beneficiază de o procedură simplificată de recunoaștere și echivalare a acreditării de către Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR).
- (2) Echivalarea statutului se realizează prin emiterea unei decizii de acreditare națională de către CNPR, în urma prezentării documentelor justificative emise de EAP și a dovezii funcționării legale a institutului sau asociației în conformitate cu legislația din România.
- (3) Programele de formare profesională derulate de institutele sau asociațiile profesionale recunoscute conform alin. (1) sunt prezumate de drept a îndeplini integral standardele academice și curriculare prevăzute la art. 65 din prezenta lege.
- (4) Decizia de acreditare națională emisă prin echivalare produce efecte pe durata de valabilitate a statutului EAPTI. Cu toate acestea, CNPR își rezervă dreptul de a suspenda sau retrage acreditarea națională, în mod independent, în cazul constatării unor încălcări grave ale legislației naționale, ale drepturilor cursanților ori ale Codului Deontologic.
- (5) Pierderea, retragerea sau neînnoirea statutului EAPTI la nivel european atrage suspendarea de drept a acreditării naționale obținute în condițiile prezentului articol.

Art. 67. – Pluralitatea programelor și principiul acreditării individuale

- (1) O asociație profesională sau un institut care deține calitatea de furnizor de formare profesională acreditat poate solicita Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) acreditarea simultană sau succesivă a mai multor programe de formare profesională

în psihoterapie, cursuri de propedeutică psihoterapeutică, stagii de readaptare ori programe de educație profesională continuă (EPC).

(2) Acreditarea se acordă în mod distinct și individualizat pentru fiecare program, curs sau stagiul în parte, exclusiv pe baza evaluării dosarului specific și a constatării îndeplinirii standardelor aplicabile acelei modalități psihoterapeutice.

(3) Obținerea acreditării pentru un anumit program de formare nu atrage, de drept și nu garantează acreditarea altor programe organizate de același furnizor, regimul juridic al fiecărui program fiind independent.

Secțiunea a 3-a – Condițiile și principiile exercitării profesiei

Art. 68. – Principiile fundamentale ale profesiei de psihoterapeut

Exercitarea profesiei de psihoterapeut se fundamentează pe următoarele principii esențiale, a căror încălcare atrage răspunderea disciplinară, civilă sau penală, după caz:

a) principiul respectării demnității umane: impune apărarea drepturilor fundamentale, protejarea integrității fizice și psihice și promovarea stării de bine a beneficiarului, atât în cadrul relației directe, cât și în raport cu terții sau instituțiile.

b) principiul confidențialității și al secretului profesional: garantează protecția absolută a tuturor informațiilor obținute în cursul procesului psihoterapeutic. Divulgarea informațiilor către terți este strict interzisă, fiind permisă exclusiv cu consimțământul prealabil, expres și neechivoc al persoanei vizate sau în cazurile de excepție limitativ prevăzute de prezenta lege.

c) principiul autonomiei și autodeterminării: obligă psihoterapeutul să respecte și să faciliteze capacitatea de decizie a beneficiarului, interzicând orice formă de manipulare, constrângere ori influențare abuzivă a alegerilor personale ale acestuia.

d) principiul competenței și responsabilității clinice: limitează exercitarea actului profesional strict la metodele, tehnicile și populațiile pentru care psihoterapeutul deține calificări și competențe atestate, impunând totodată obligația menținerii unui standard înalt de formare continuă.

e) principiul integrității etice: obligă profesionistul să evite orice relații duale, conflicte de interese sau acțiuni de exploatare a beneficiarului și să respecte cu strictețe Codul Deontologic al profesiei.

f) principiul consimțământului liber și informat: garantează dreptul beneficiarilor, supervizaților și participanților la cercetări științifice de a fi informați complet, transparent și pe înțelesul lor cu privire la natura, durata, costurile și riscurile intervenției, anterior inițierii oricărei activități.

g) principiul nediscriminării și al egalității de șanse: interzice refuzul, condiționarea accesului la servicii ori aplicarea unui tratament inegal pe criterii de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, identitate de gen, orientare sexuală, opinii, apartenență politică, avere, origine socială, vârstă ori dizabilitate.

h) principiul independenței profesionale: garantează psihoterapeutului libertatea de decizie privind evaluarea și intervenția psihoterapeutică, fără ingerințe de natură administrativă, instituțională sau comercială, corelată cu asumarea integrală a răspunderii pentru actul prestat.

Art. 69. – Cazurile de nedemnitate profesională

(1) Este nedemnă și nu poate exercita profesia de psihoterapeut persoana care se află în una dintre următoarele situații:

- a) a fost condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni în legătură cu exercitarea profesiei de psihoterapeut;
- b) a fost condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni contra vieții, integrității corporale sau sănătății, contra libertății și integrității sexuale, ori a altor infracțiuni prin care au fost vătămase grav drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei;
- c) i s-a aplicat pedeapsa complementară sau accesorie a interzicerii dreptului de a exercita profesia de psihoterapeut, prin hotărâre judecătorească definitivă, pe durata stabilită de instanță.

(2) Starea de nedemnitate prevăzută la alin. (1) lit. a) și b) încetează dacă a intervenit reabilitarea, amnistia postcondamnatorie sau dezincriminarea faptei, conform legii penale.

(3) Constatarea stării de nedemnitate se face, din oficiu sau la sesizare, de către CNPR și atrage de drept anularea sau, după caz, respingerea cererii de eliberare a Autorizației de liberă practică, precum și radierea persoanei din Registrul Psihoterapeuților din România (RPR).

Secțiunea a 4-a – Încetarea și suspendarea dreptului de liberă practică

Art. 70. – Cazurile de încetare a dreptului de liberă practică

(1) Dreptul de liberă practică pentru exercitarea profesiei de psihoterapeut, dobândit în condițiile prezentei legi, încetează în următoarele situații:

- a) la cererea scrisă și expresă a titularului (prin renunțare la exercitarea profesiei);
- b) prin decesul titularului;
- c) ca urmare a constatării definitive a uneia dintre situațiile de nedemnitate profesională prevăzute la art. 69;
- d) ca urmare a aplicării sancțiunii disciplinare de retragere definitivă a Autorizației de liberă practică, prin decizie definitivă a forurilor disciplinare ale Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR).

(2) Încetarea dreptului de liberă practică atrage, de drept, pierderea calității de membru al CNPR, încetarea valabilității Autorizației de liberă practică și radierea persoanei din Registrul Psihoterapeuților din România (RPR).

(3) Actele profesionale întocmite și asumate în mod legal de către psihoterapeut, anterior datei la care a intervenit încetarea dreptului de liberă practică, își păstrează valabilitatea și forța probantă, în condițiile legii.

Art. 71. – Cazurile și procedura de suspendare a dreptului de liberă practică

(1) Dreptul de liberă practică pentru exercitarea profesiei de psihoterapeut se suspendă în următoarele situații:

- a) în caz de neplată a cotizației anuale de membru sau a altor obligații profesionale restante, pe o perioadă mai mare de 6 luni de la data scadenței, după notificarea prealabilă a psihoterapeutului;

b) pe perioada în care față de psihoterapeut s-a luat măsura arestării preventive, a arestului la domiciliu sau a controlului judiciar cu interdicția exercitării profesiei, în cadrul unei proceduri penale;

c) în cazul constatării inaptitudinii medicale, de natură fizică sau psihică, pentru exercitarea profesiei de psihoterapeut. Starea de inaptitudine se stabilește, în condițiile legii, prin decizie emisă de comisia de expertiză medicală a capacității de muncă sau, după caz, printr-o expertiză medico-legală psihiatrică, măsura suspendării menținându-se până la pronunțarea unei decizii de recuperare a capacității profesionale;

d) ca sancțiune disciplinară, prin hotărâre definitivă pronunțată de Comisia de Deontologie și Disciplină a CNPR, pentru o perioadă determinată de maximum 1 an;

e) la cererea expresă a psihoterapeutului, pentru motive personale (concediu de maternitate/paternitate, studii, inactivitate temporară).

(2) În toate cazurile prevăzute la alin. (1), cu excepția lit. e), suspendarea se constată sau se aplică, după caz, prin decizie motivată a Consiliului Național al CNPR, care se comunică psihoterapeutului și se înscrie de îndată în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR). Decizia poate fi contestată la instanța de contencios administrativ competentă, conform legii.

(3) Pe durata suspendării, psihoterapeutului îi este strict interzisă prestarea oricăror servicii de psihoterapie, încălcarea acestei interdicții constituind exercitare fără drept a profesiei.

(4) Actele profesionale întocmite în mod legal de psihoterapeut până la data comunicării deciziei de suspendare își păstrează deplina valabilitate.

Art. 72. – Reabilitarea și redobândirea dreptului de liberă practică

(1) Psihoterapeutul al cărui drept de liberă practică a încetat prin aplicarea sancțiunii disciplinare de retragere definitivă a Autorizației, în condițiile art. 70 alin. (1) lit. d), poate solicita eliberarea unei noi autorizații de liberă practică numai după împlinirea unui termen de minimum 3 ani de la data rămânerei definitive a decizie de sancționare.

(2) Redobândirea dreptului de liberă practică nu operează de drept. Solicitantul are obligația de a face dovada reabilitării profesionale.

(3) În situația admiterii cererii prevăzut la alin. (2), solicitantul va redobândi cel mult gradul de psihoterapeut cu drept de practică independentă pierzând definitiv titlurile onorifice sau didactice (formator, supervisor) deținute anterior sancționării.

(4) Refuzul CNPR de a elibera o nouă Autorizație de liberă practică trebuie motivat temeinic și poate fi contestat la instanța de contencios administrativ.

Art. 73. – Redobândirea dreptului de practică după încetarea stării de nedemnitate

(1) Psihoterapeutul al cărui drept de liberă practică a încetat ca urmare a incidenței unui caz de nedemnitate prevăzut la art. 69 alin. (1) lit. a) sau b) poate solicita Consiliului Național al CNPR eliberarea unei noi Autorizații de liberă practică exclusiv după rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de reabilitare ori după intervenirea amnistiei postcondamnatorii sau a dezincriminării faptei.

(2) Răspunderea penală și reabilitarea sunt distincte de evaluarea competenței profesionale. Prin urmare, redobândirea dreptului de liberă practică se realizează în condițiile art. 72 alin. (2) și (3).

(3) În situația în care perioada scursă de la data încetării dreptului de liberă practică și până la data solicitării reînscriserii depășește 5 ani, eliberarea noii Autorizații este condiționată suplimentar de parcurgerea stagiului de readaptare profesională, conform prevederilor art. 61 din prezenta lege.

Art. 74. – Efectele asupra funcțiilor de conducere și reprezentare

(1) Suspendarea sau încetarea dreptului de liberă practică al unui psihoterapeut atrage, de drept și de îndată, suspendarea, respectiv pierderea oricărei calități de membru în organele de conducere, administrare sau control ale Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR), la nivel central sau teritorial.

(2) Constatarea situației prevăzute la alin. (1) se face prin decizie a CNPR funcția respectivă fiind declarată vacantă.

(3) Ocuparea funcției devenite vacante, precum și asigurarea interimatului până la organizarea de noi alegeri, se realizează în conformitate cu prevederile Statutului și ale Regulamentului de organizare și funcționare ale CNPR.

Art. 75. – Exercițarea fără drept a profesiei

(1) Exercițarea profesiei de psihoterapeut, sub orice formă, de către o persoană care nu deține o Autorizație de liberă practică valabilă și nu figurează cu statut activ în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR) constituie infracțiune și se pedepsește conform prevederilor Codului Penal privind exercițarea fără drept a unei profesii sau activități.

(2) Intră sub incidența dispozițiilor alin. (1) și fapta psihoterapeutului care continuă să presteze servicii psihoterapeutice, de formare sau de supervizare pe perioada în care dreptul său de liberă practică este suspendat ori după data la care acesta a încetat în condițiile prezentei legi.

(3) Consiliul Național al Psihoterapeuților din România are obligația de a sesiza organele de urmărire penală competente la luarea la cunoștință a oricăror fapte ce pot întruni elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute la alin. (1) și (2). Totodată, CNPR are calitate procesuală activă și se poate constitui parte civilă în procesul penal, în vederea apărării interesului public, a prestigiului profesiei și a reparării prejudiciului material sau moral cauzat prin exercițarea nelegală a acesteia.

Secțiunea a 5-a – Formele de exercițare a profesiei de psihoterapeut

Art. 76. – Principiul independenței și al autonomiei profesionale

(1) Profesia de psihoterapeut este o profesie liberală și independentă. Exercițarea acesteia se realizează cu respectarea strictă a principiilor autonomiei profesionale, a responsabilității clinice individuale și a confidențialității depline a relației terapeutice.

(2) Indiferent de forma juridică de exercițare a profesiei, actul psihoterapeutic nu poate fi supus niciunei ingerințe de natură administrativă, comercială, instituțională ori ierarhică, de natură să limiteze libertatea deciziei psihoterapeutice sau să contravină interesului superior al beneficiarului.

Art. 77. – Formele de organizare și modalitățile de exercitare a profesiei

(1) Profesia de psihoterapeut se poate exercita în regim de practică independentă prin înființarea uneia dintre următoarele forme de organizare specifice:

- a) cabinet individual de psihoterapie;
- b) cabinete asociate de psihoterapie;
- c) societate civilă profesională de psihoterapie;
- d) societate profesională cu răspundere limitată (SPRL) de psihoterapie, constituită exclusiv din asociați care dețin calitatea de psihoterapeut cu drept de liberă practică.

(2) Formele de organizare prevăzute la alin. (1) trebuie să aibă ca obiect de activitate principal sau unic furnizarea de servicii psihoterapeutice și se înregistrează obligatoriu în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR), conform procedurii stabilite prin normele metodologice.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), psihoterapeutul cu drept de liberă practică își poate exercita profesia și prin următoarele modalități, fără a fi necesară înființarea unei forme specifice prevăzute la alin. (1):

- a) în cadrul cabinetului de psihologie (individual, asociat sau societate civilă), în cazul în care profesionistul deține și calitatea de psiholog, cu respectarea dispozițiilor legale aplicabile ambelor profesii;
- b) în cadrul cabinetului medical, al societății civile medicale ori al altor unități sanitare publice sau private, în cazul în care profesionistul deține și calitatea de medic, cu respectarea legislației aplicabile ambelor profesii;
- c) în baza unui contract individual de muncă sau a unui contract de colaborare/prestări servicii/voluntariat, în cadrul unor instituții publice, organizații neguvernamentale, unități de învățământ, centre de asistență socială sau alte entități juridice.

(4) În toate modalitățile de exercitare prevăzute la alin. (3), psihoterapeutul are obligația de a-și notifica locul de muncă la CNPR în vederea actualizării datelor din RPR.

(5) Formele de exercitare prevăzute la alin. (1) pot angaja personal administrativ sau de specialitate și pot încheia contracte de colaborare cu alți profesioniști, cu respectarea strictă a independenței deciziei clinice a psihoterapeutului și a normelor de confidențialitate.

Art. 78. – Cabinetul individual de psihoterapie

(1) Cabinetul individual de psihoterapie reprezintă forma de exercitare a profesiei în nume propriu, constituită prin actul de voință unilateral al unui psihoterapeut cu drept de liberă practică, care dobândește calitatea de titular. Cabinetul individual reprezintă o formă de organizare a activității economice și profesionale care nu este înzestrată cu personalitate juridică distinctă de cea a titularului său.

(2) Odată cu înființarea cabinetului individual, titularul are obligația constituirii unui patrimoniu de afecțiune profesională, definit ca fracțiune distinctă a patrimoniului său, destinat exclusiv exercitării profesiei și garantării obligațiilor născute din aceasta.

(3) Denumirea formei de exercitare va cuprinde obligatoriu sintagma „Cabinet Individual de Psihoterapie”, urmată de numele și prenumele titularului, și va fi înscrisă în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR).

(4) Obligațiile și prejudiciile rezultate din exercitarea profesiei sunt garantate și se recuperează cu prioritate din patrimoniul de afecțiune profesională, precum și prin valorificarea poliței de asigurare de răspundere civilă profesională (malpraxis), a cărei deținere este obligatorie.

Creditorii ale căror creanțe s-au născut din activitatea profesională nu pot urmări silit bunurile din patrimoniul personal al titularului decât în situația în care se constată, prin hotărâre judecătorească definitivă, săvârșirea cu intenție a unei fapte ilicite sau a unei infracțiuni.

(5) Titularul cabinetului individual dobândește calitatea de angajator și poate încheia, în condițiile legii, contracte individuale de muncă sau contracte civile de prestări servicii cu alți psihoterapeuți cu drept de liberă practică, precum și cu personal auxiliar de specialitate sau administrativ.

(6) Existența raporturilor de subordonare ierarhică decurgând din contractele prevăzute la alin. (5) nu poate aduce atingere independenței și autonomiei profesionale a psihoterapeuților angajați sau colaboratori. Aceștia poartă răspunderea individuală pentru actul psihoterapeutic prestat, fiindu-le aplicabile în mod corespunzător dispozițiile alin. (4).

Art. 79. – Cabinetele asociate și societățile civile profesionale

(1) În scopul exercitării în comun a profesiei, optimizării bazei materiale și împărțirii cheltuielilor de funcționare, doi sau mai mulți psihoterapeuți pot constitui cabinete asociate sau o societate civilă profesională de psihoterapie.

(2) Cabinetele asociate iau naștere prin contractul de asociere a două sau mai multe cabinete individuale. În această formă, fiecare titular își păstrează individualitatea fiscală și patrimoniul de afecțiune propriu, punând în comun exclusiv infrastructura și cheltuielile administrative, fără a afecta autonomia profesională a fiecărui psihoterapeut.

(3) Societatea civilă profesională (SCP) se constituie prin contractul de societate civilă încheiat între doi sau mai mulți psihoterapeuți asociați. SCP nu are personalitate juridică, funcționând pe baza unui patrimoniu comun de afecțiune profesională, veniturile și cheltuielile fiind centralizate și repartizate conform cotelor de participare stabilite prin contract.

(4) În ambele forme asociative prevăzute la alin. (1), răspunderea pentru actul psihoterapeutic, inclusiv în caz de malpraxis, rămâne strict individuală, aparținând exclusiv psihoterapeutului care a prestat serviciul. Această răspundere nu poate fi limitată, transferată sau diluată prin convenții interne între asociați.

Art. 80. – Societatea profesională cu răspundere limitată (SPRL)

(1) Psihoterapeuții cu drept de liberă practică pot constitui societăți profesionale cu răspundere limitată (SPRL) de psihoterapie, cu personalitate juridică.

(2) Calitatea de asociat în cadrul SPRL de psihoterapie poate aparține exclusiv persoanelor fizice care dețin calitatea de psihoterapeut cu drept de liberă practică, înregistrați cu statut activ în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR). Capitalul social și drepturile de vot aparțin în integralitate acestora.

(3) SPRL de psihoterapie are ca obiect de activitate unic și exclusiv furnizarea de servicii psihoterapeutice și activități conexe acestora (formare, supervizare, evaluare clinică), în conformitate cu normele profesiei.

(4) Administrarea SPRL de psihoterapie se realizează de către unul sau mai mulți administratori, care trebuie să aibă, la rândul lor, calitatea de psihoterapeut cu drept de liberă practică asociat în respectiva societate.

(5) În situația în care unuia dintre asociați îi încetează dreptul de liberă practică sau este radiat din RPR, acesta are obligația de a se retrage din societate, cesionând părțile sale sociale către

ceilalți asociați sau către un alt psihoterapeut cu drept de liberă practică, în termen de maximum 6 luni de la data rămânerii definitive a măsurii.

Art. 81. – Garanții instituționale privind exercitarea profesiei

(1) Instituțiile publice și private, inclusiv unitățile sanitare, de asistență socială, de învățământ sau organizațiile neguvernamentale, care integrează psihoterapeuți în structura lor de personal, au obligația legală de a asigura infrastructura și condițiile organizatorice necesare respectării stricte a confidențialității actului psihoterapeutic.

(2) În sensul alin. (1), angajatorul trebuie să pună la dispoziția psihoterapeutului un spațiu adecvat care să garanteze izolarea fonică și vizuală pe durata ședințelor, fiind interzisă desfășurarea actului psihoterapeutic în spații comune sau tranzitate.

(3) Dosarul psihoterapeutic (notițele de proces) beneficiază de un regim de protecție absolută. În cadrul instituțiilor prevăzute la alin. (1), dosarul psihoterapeutic se arhivează și se păstrează distinct de fișa medicală generală, de dosarul educațional sau social al beneficiarului, accesul la conținutul acestuia fiind permis exclusiv psihoterapeutului titular.

(4) Instituția angajatoare poate solicita psihoterapeutului exclusiv rapoarte de evaluare, adeverințe de participare sau concluzii clinice generale, fără a putea impune divulgarea conținutului detaliat al ședințelor sau a secretului profesional.

Art. 82. – Interzicerea practicilor abuzive și a monopolului

(1) Este strict interzisă desfășurarea activității psihoterapeutice în cadrul sau prin intermediul unor entități juridice în care decizia psihoterapeutică, metodologică sau etică este subordonată, direct ori indirect, unor persoane sau structuri de conducere care nu dețin calitatea de psihoterapeut cu drept de liberă practică.

(2) Managementul administrativ sau comercial al instituției angajatoare ori al clinicii nu poate interveni, sub nicio formă, în protocoalele de evaluare și intervenție, în stabilirea duratei procesului psihoterapeutic sau în gestionarea confidențialității dosarelor beneficiarilor.

(3) Nicio autoritate publică, instituție privată sau formă de organizare profesională nu poate impune psihoterapeutului o formă unică sau exclusivă de exercitare a profesiei. Opțiunea pentru una dintre formele prevăzute la art. 77 aparține în totalitate profesionistului, cu respectarea normelor legale incidente.

Art. 83. – Evidența și înregistrarea formelor de exercitare

(1) Toate formele de exercitare a profesiei prevăzute la art. 77 alin. (1) se înregistrează obligatoriu în Registrul Formelor de Exercitare a Profesiei de Psihoterapeut (RFEPP)-

(2) În urma procedurii de înregistrare, Consiliul Național al CNPR eliberează Certificatul de înregistrare a formei de exercitare a profesiei, document care atestă legalitatea constituirii și dreptul acesteia de a furniza servicii de psihoterapie.

(3) Înregistrarea în RPR este o condiție de validitate pentru funcționarea formei de exercitare și este opozabilă terților de la data înscrierii.

(4) Orice modificare privind sediul, asociații, denumirea sau statutul juridic al formei de exercitare se notifică CNPR în termen de 30 de zile, sub sancțiunea suspendării înregistrării formei de organizare.

Art. 84. – Exercițarea profesiei în regim de dublă calificare și în forme pluridisciplinare

(1) Prin derogare de la obligativitatea înființării unei forme de exercitare exclusive pentru psihoterapie, psihoterapeutul care deține, în condițiile legii, și calitatea de psiholog cu drept de liberă practică, medic sau asistent social, își poate continua exercitarea profesiei de psihoterapeut în cadrul formelor de organizare specifice profesiei conexe pe care o deține.

(2) Formele de exercitare a profesiei prevăzute la alin. (1) își păstrează regimul juridic și fiscal stabilit prin legile lor speciale de înființare, având însă obligația de a se înregistra distinct și în Registrul Formelor de Exercițare a Profesiei de Psihoterapeut (RFEPP) ca furnizori de servicii psihoterapeutice, în vederea asigurării trasabilității și controlului profesional.

(3) În situația prevăzută la alin. (1), actul psihoterapeutic propriu-zis se supune exclusiv jurisdicției, standardelor de calitate, controlului profesional și normelor deontologice stabilite de Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR), indiferent de forma de exercitare a profesiei sau de cadrul instituțional în care este prestat.

(4) La nivelul pieței serviciilor de sănătate și asistență, formele de exercitare a profesiei de psihoterapeut se pot asocia cu forme de exercitare ale altor profesii liberale (medici, psihologi, logopezi) în vederea constituirii unor Grupări de cabinete pluridisciplinare sau clinici integrate, cu păstrarea autonomiei și răspunderii profesionale individuale a fiecărui practician.

Art. 85. – Obligația de actualizare a datelor profesionale

(1) Psihoterapeuții titulari ai cabinetelor individuale, precum și reprezentanții legali ai celorlalte forme de exercitare a profesiei, au obligația de a notifica CNPR orice modificare privind adresa sediului profesional, punctele de lucru, datele de contact (telefon, e-mail) sau statutul juridic al formei de exercitare, în termen de 30 de zile lucrătoare de la producerea modificării.

(2) Notificarea se realizează în vederea actualizării în timp real a Registrului Formelor de Exercițare a Profesiei de Psihoterapeut (RFEPP) pentru a asigura dreptul beneficiarilor la informații corecte și transparente.

(3) Neîndeplinirea obligației prevăzute la alin. (1) în termenul legal constituie abatere disciplinară și poate atrage, după notificarea prealabilă a profesionistului, suspendarea Certificatului de înregistrare a formei de exercitare până la data îndeplinirii obligației de informare.

(4) Reluarea activității în cadrul formei de exercitare suspendate este condiționată de plata unei taxe de reactivare și de actualizarea tuturor datelor în RFEPP, conform normelor stabilite de CNPR.

Art. 86. – Modificarea formei de exercitare și transmisiunea activității profesionale

(1) Dreptul de a dispune modificarea formei de exercitare a profesiei reprezintă un atribut inerent al independenței profesionale. Psihoterapeutul are dreptul de a-și schimba oricând forma de organizare, prin înființarea unei noi entități, asocierea într-o entitate existentă sau retragerea dintr-o formă asociativă, cu respectarea dispozițiilor prezentei legi.

(2) Trecerea de la o formă de exercitare la alta presupune parcurgerea cumulativă a procedurii de radiere a formei deținute anterior din Registrul Formelor de Exercițare a Profesiei de Psihoterapeut (RFEPP) urmată sau însoțită, după caz, de înregistrarea noii forme de organizare și emiterea Certificatului de înregistrare aferent de către CNPR.

(3) Capacitatea de folosință și de exercițiu a noii forme de organizare, în materia prestării serviciilor psihoterapeutice, se dobândește exclusiv de la data emiterii Certificatului de înregistrare. Actele profesionale emise sub antetul noii forme de organizare anterior acestei date sunt lovite de nulitate absolută.

(4) În situația modificării formei de exercitare, noua entitate juridică se subrogă de drept în drepturile și obligațiile asumate anterior de psihoterapeut prin contractele de prestări servicii aflate în derulare, sub condiția notificării prealabile și a obținerii consimțământului expres al beneficiarilor.

(5) Psihoterapeutul poartă răspunderea integrală pentru securizarea, inventarierea și transferul arhivei profesionale (incluzând dosarele psihoterapeutice, notițele de proces și registrele de programări) de pe vechea entitate pe noua formă de exercitare, cu respectarea strictă a normelor de confidențialitate, a secretului profesional și a legislației naționale și europene privind prelucrarea datelor cu caracter personal.

Art. 87. – Locul de desfășurare și telepsihoterapia (psihoterapia online, e-psihoterapia, e-terapia, teleterapia)

(1) Ca regulă generală, serviciile psihoterapeutice se prestează în cadrul sediului profesional sau al punctelor de lucru înregistrate ale formei de exercitare a profesiei, care trebuie să asigure un spațiu adecvat garantării intimității și confidențialității absolute.

(2) Prin excepție, motivată de specificul cazului, de dificultățile de mobilitate ale beneficiarului ori de necesitatea unor intervenții clinice specifice, activitatea profesională se poate desfășura la domiciliul/reședința acestuia sau în spațiile unor terțe entități (spitale, centre de detenție, centre rezidențiale, școli).

(3) Prestarea serviciilor în condițiile alin. (2) se realizează doar cu acordul expres al psihoterapeutului și sub condiția asigurării unui mediu securizat, ferit de orice ingerințe auditive sau vizuale din partea unor terțe persoane.

(4) Prestarea serviciilor de psihoterapie prin mijloace de comunicare la distanță (telepsihoterapie, teleterapia, psihoterapie online, e-psihoterapie, e-terapia) este recunoscută și asimilată legal actului prestat în cabinet, sub condiția utilizării unor platforme de comunicare securizate, care respectă legislația națională și europeană privind protecția datelor cu caracter personal (GDPR).

(5) În cazul prestării serviciilor prin mijloace de comunicare la distanță, psihoterapeutul are obligația prealabilă de a obține consimțământul informat specific al beneficiarului cu privire la riscurile tehnologice asupra confidențialității, precum și de a stabili proceduri clare de intervenție pentru situațiile de urgență clinică.

Art. 88. – Cumulul de activități și incompatibilități

(1) Calitatea de psihoterapeut cu drept de liberă practică este compatibilă cu orice altă activitate profesională, funcție publică sau raport juridic de muncă ori de serviciu, cu excepția situațiilor în care prin legi speciale, statute profesionale ori regulamente de organizare și funcționare sunt prevăzute incompatibilități sau interdicții exprese.

(2) Psihoterapeutul care exercită profesia în regim de salarizare sau în cadrul unei funcții publice, indiferent de natura acesteia, are dreptul să își exercite profesia și în regim de practică

independentă, în oricare dintre formele prevăzute la art. 77, cu condiția ca activitatea privată să nu aducă atingere atribuțiilor de serviciu și să nu genereze un conflict de interese.

(3) Constituie conflict de interese și abatere disciplinară gravă recrutarea de către psihoterapeut a beneficiarilor din cadrul instituției sau autorității publice unde acesta este angajat, în scopul prestării de servicii psihoterapeutice contra cost în cadrul formelor sale de exercitare privată a profesiei.

(4) În toate situațiile de cumul de activități, psihoterapeutul are obligația de a asigura respectarea dispozițiilor imperative privind repausul periodic și timpul de odihnă, conform legislației muncii și normelor europene incidente, astfel încât exercitarea profesiei să nu fie afectată de diminuarea capacității profesionale sau de surmenaj. Menținerea calității actului psihoterapeutic și a siguranței beneficiarului reprezintă o obligație de diligență permanentă, starea de epuizare profesională neputând fi invocată ca o cauză de exonerare a răspunderii disciplinare sau civile.

Secțiunea a 6-a – Drepturile și obligațiile psihoterapeutului

Art. 89. – Drepturile psihoterapeutului

(1) În exercitarea profesiei, psihoterapeutul cu drept de liberă practică are următoarele drepturi fundamentale:

- a) să exercite profesia și să desfășoare activități specifice, în conformitate cu gradul profesional și competențele înscrise în Autorizația de liberă practică;
- b) să stabilească în mod liber onorariul pentru serviciile prestate în regim de practică independentă sau să negocieze drepturile salariale și de colaborare, în raport cu complexitatea intervenției și experiența profesională, conform principiilor pieței libere;
- c) să beneficieze de independență în luarea deciziilor profesionale și în alegerea metodelor de intervenție, fiind protejat împotriva oricăror ingerințe administrative, comerciale sau ierarhice, indiferent de forma de exercitare a profesiei;
- d) să refuze preluarea unui beneficiar sau să întrerupă procesul psihoterapeutic din motive obiective (depășirea limitelor de competență, conflict de interese, lipsa alianței terapeutice, forță majoră), cu respectarea legislației anti-discriminare și cu obligația de a redirecționa cazurile de urgență medicală ori psihiatrică către serviciile specializate;
- e) să recomande și să direcționeze beneficiarul către alți specialiști din domeniul sănătății sau al asistenței sociale, atunci când interesul superior al acestuia o impune;
- f) să presteze, la cerere sau din oficiu, servicii psihoterapeutice pro bono (cu titlu gratuit), în scop umanitar sau de interes public;
- g) să solicite asistența și intervenția activă a CNPR ori de câte ori îi este încălcată independența profesională sau este supus unor presiuni, abuzuri ori acțiuni defăimătoare în legătură cu exercitarea profesiei;
- h) să beneficieze de protecția dreptului de autor și a proprietății intelectuale asupra materialelor, conceptelor și lucrărilor sale, precum și de inviolabilitatea notițelor de proces (dosarului psihoterapeutic), în fața oricăror terți;
- i) să i se asigure dreptul la apărare, prezumția de nevinovăție, imparțialitatea și contradictorialitatea în cadrul oricărei proceduri disciplinare sau administrative inițiate împotriva sa;

- j) să aleagă și să fie ales în organele de conducere ale CNPR, să fie informat și să participe la procesul decizional, în condițiile stabilite de Statutul profesiei;
- k) să participe la programe de educație profesională continuă, cercetare științifică și activități de supervizare.
- (2) Exercitarea drepturilor prevăzute la alin. (1) se realizează cu bună-credință, cu respectarea normelor de etică și deontologie profesională, precum și a obligațiilor prevăzute de lege.

Art. 90. – Obligațiile psihoterapeutului

(1) În exercitarea profesiei, psihoterapeutul are următoarele obligații:

- a) să își îndeplinească obligațiile profesionale cu prudența și diligența unui bun profesionist, exclusiv în limitele competențelor, ale specializării și ale gradului profesional înscrise în Autorizația de liberă practică;
- b) să obțină consimțământul prealabil, liber și informat al beneficiarului, în condițiile legii, și să furnizeze acestuia toate informațiile relevante privind natura, durata estimată, costurile, riscurile și limitele intervenției psihoterapeutice;
- c) să asigure păstrarea secretului profesional și confidențialitatea deplină a oricăror date, informații sau documente de care ia cunoștință în virtutea exercitării profesiei, cu excepția situațiilor de derogare prevăzute expres de lege;
- d) să întocmească, să actualizeze și să asigure arhivarea și securitatea dosarelor profesionale ale beneficiarilor, cu respectarea strictă a normelor naționale și europene privind prelucrarea datelor cu caracter personal;
- e) să încheie și să mențină valabilă, pe întreaga perioadă de exercitare a profesiei, o asigurare de răspundere civilă profesională pentru prejudicii cauzate prin acte de malpraxis;
- f) să participe în mod regulat la programe de educație profesională continuă și activități de supervizare, în scopul menținerii și actualizării nivelului de competență, conform standardelor impuse de prezenta lege;
- g) să evite orice situație de conflict de interese sau de incompatibilitate de natură să afecteze independența, imparțialitatea sau obiectivitatea actului psihoterapeutic;
- h) să notifice Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) orice modificare a datelor înscrise în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR) și să respecte obligațiile de plată a cotizațiilor și a altor taxe profesionale stabilite conform legii;
- i) să cunoască și să respecte prevederile legii, ale Statutului profesiei și normele imperative cuprinse în Codul deontologic al profesiei de psihoterapeut.

(2) Nerespectarea sau îndeplinirea defectuoasă a obligațiilor prevăzute la alin. (1) atrage răspunderea disciplinară, civilă, contravențională sau penală a psihoterapeutului, după caz.

CAPITOLUL VII – Organizarea și funcționarea Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR)

Secțiunea 1 – Dispoziții generale

Art. 91. – Statutul juridic și rolul CNPR

(1) Se înființează Consiliul Național al Psihoterapeuților din România, denumit în continuare CNPR, ca organizație profesională cu personalitate juridică de drept privat, de interes public, apolitică, autonomă și independentă.

(2) CNPR are patrimoniu și buget propriu și își exercită atribuțiile fără nicio ingerință din partea altor autorități, instituții publice sau entități private, în limitele competențelor stabilite prin prezenta lege.

(3) CNPR este constituit din toți psihoterapeuții care au dobândit dreptul de liberă practică și exercită profesia pe teritoriul României, în condițiile legii.

(4) CNPR reprezintă unica autoritate profesională la nivel național competentă în materia reglementării, organizării, coordonării și controlului exercitării profesiei de psihoterapeut.

(5) În exercitarea atribuțiilor sale de interes public privind acordarea, suspendarea sau retragerea dreptului de liberă practică, CNPR emite decizii și hotărâri care au caracter de acte administrativ-jurisdicționale, supuse controlului instanțelor de contencios administrativ, potrivit legii.

Secțiunea a 2-a – Misiunea și Atribuțiile Consiliului Național al Psihoterapeuților din România

Art. 92. – Misiunea generală

Consiliul Național al Psihoterapeuților din România reprezintă, promovează și apără interesele profesiei de psihoterapeut, protejează prestigiul acesteia pe plan național și internațional și este garantul menținerii celor mai înalte standarde profesionale, etice și științifice în domeniul psihoterapiei, în interesul public și al beneficiarilor.

Art. 93. – Atribuțiile și competențele CNPR

(1) CNPR exercită prerogative de autoritate delegată în domeniul reglementării, autorizării, supravegherii și controlului disciplinar al profesiei de psihoterapeut, în limitele prezentei legi.

(2) În vederea realizării misiunii sale, CNPR are următoarele atribuții principale:

a) autorizează exercitarea profesiei prin acordarea, suspendarea sau retragerea dreptului de liberă practică, emite Autorizațiile de liberă practică, Certificatele de înregistrare a formei de exercitare a profesiei, Atestatele pentru calitatea de supervisor și formator, și administrează Registrul Psihoterapeuților din România (RPR), Registrul Formelor de Exercițare a Profesiei de Psihoterapeut (RFEPP) și Registrul Furnizorilor de Formare Profesională (RFFP);

b) stabilește standardele naționale de formare teoretică, aplicativă și de educație continuă în psihoterapie, evaluând și acreditând programele de formare corespunzătoare;

c) evaluează și acreditează asociațiile și institutele de profil în calitatea lor de furnizori de formare profesională și supervizare, organizând evidența acestora în Registrul Furnizorilor de Formare Profesională (RFFP);

- d) definește cadrul general al competențelor profesionale și stabilește limitele exercitării acestora, în raport cu nivelul de formare și gradul profesional al fiecărui psihoterapeut;
 - e) înregistrează formele de exercitare a profesiei și emite Certificatele de înregistrare aferente, conform normelor metodologice;
 - f) exercită controlul și jurisdicția disciplinară asupra modului de exercitare a profesiei, având dreptul de a aplica sancțiuni în cazul încălcării normelor legale și deontologice;
 - g) elaborează, adoptă și modifică Statutul profesiei, Codul de etică și deontologie profesională, Codul de procedură disciplinară, precum și propriul Regulament de organizare și funcționare (ROF);
 - h) avizează, sprijină și validează manifestările științifice și profesionale privind aspectele teoretice și practice ale psihoterapiei, alocând credite pentru educația profesională continuă;
 - i) reprezintă corpul profesional în relația cu autoritățile statului, având dreptul de a formula propuneri și de a participa activ la elaborarea și implementarea politicilor publice în domeniul sănătății mintale și asistenței sociale.
- (3) CNPR exercită orice alte atribuții prevăzute de prezenta lege, de regulamentele sale interne sau de alte acte normative incidente, necesare pentru buna organizare a profesiei.

Art. 94. – Colaborarea instituțională

În vederea elaborării și actualizării standardelor profesionale, precum și pentru asigurarea unui cadru integrat al sănătății mintale, CNPR colaborează și încheie protocoale de parteneriat cu ministerele de resort (Ministerul Sănătății, Ministerul Educației, Ministerul Muncii), cu universitățile acreditate, cu Colegiul Medicilor din România, Colegiul Psihologilor din România, precum și cu alte asociații și organisme profesionale cu reprezentativitate națională și internațională.

Secțiunea a 3-a – Organele de conducere și structura de specialitate

Art. 95. – Structura organizatorică

(1) Organele de conducere ale Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) sunt:

- a) Adunarea Generală;
- b) Comitetul Executiv;
- c) Președintele Consiliului Național al Psihoterapeuților din România.

(2) În vederea exercitării rolului său de reglementare și control, în cadrul CNPR se constituie și funcționează următoarele comisii permanente de specialitate:

- a) Comisia profesională și de acreditare ;
- b) Comisia pentru standarde de formare;
- c) Comisia de etică, deontologie și jurisdicție disciplinară;
- d) Comisia de cercetare științifică și promovare a profesiei;
- e) Comisia de comunicare și relații publice;
- f) Comisia de certificare europeană.

(3) Durata mandatului membrilor organelor de conducere prevăzute la alin. (1) și al comisiilor prevăzute la alin. (2) este de 4 ani. Prin excepție, mandatul în curs se prelungește de drept și

încetează exclusiv la data validării noilor mandate, potrivit procedurii electorale stabilite prin prezenta lege și prin Regulamentul de organizare și funcționare (ROF).

(4) Funcțiile de conducere în cadrul CNPR, inclusiv calitatea de membru în Comitetul Executiv și în comisiile permanente, pot fi exercitate pentru maximum două mandate consecutive.

(5) În funcție de necesitățile corpului profesional, prin hotărâre a Comitetului Executiv se pot constitui departamente tehnico-administrative, comisii de experți ad-hoc și grupuri de lucru cu caracter temporar, cu rol consultativ, a căror activitate este detaliată în ROF.

Art. 96. – Componenta Adunării Generale și Camerele profesionale

(1) Adunarea Generală este organul suprem de conducere și deliberare al Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR), constituit pe principiul reprezentativității paritare a modalităților psihoterapeutice recunoscute, organizate sub formă de Camere profesionale.

(2) În structura Adunării Generale funcționează următoarele Camere profesionale:

a) Camera de psihoterapii sistemice, familiale și de cuplu;

b) Camera de psihanaliză și psihoterapii psihodinamice;

c) Camera de psihoterapii umaniste;

d) Camera de psihoterapie integrativă;

e) Camera de psihoterapii cognitiv-comportamentale;

g) alte Camere profesionale înființate ulterior prin hotărâre a Adunării Generale, pe baza recunoașterii științifice a noilor modalități psihoterapeutice, în condițiile stabilite de Regulamentul de organizare și funcționare (ROF).

(3) Adunarea Generală este constituită pe baza unui sistem de reprezentare mixt, menit să prevină monopolul decizional. Fiecare Cameră profesională este reprezentată de un număr paritar garantat de 5 membri titulari, la care se adaugă un număr proporțional de reprezentanți (1 membru la 100 de persoane reprezentate), fără ca reprezentanții unei singure Camere să poată depăși o treime (1/3) din numărul total al membrilor Adunării Generale.

(4) Fiecare Cameră își alege dintre membrii săi un președinte de cameră profesională, care îl reprezintă în raporturile cu celelalte structuri ale CNPR. Pentru a fi eligibil în funcția de președinte de cameră profesională, candidatul trebuie să dețină gradul profesional de psihoterapeut cu drept de practică independentă.

(5) În cazul vacanței funcției de membru al Adunării Generale înainte de expirarea mandatului normal, locul vacant se ocupă de drept de către candidatul supleant următor clasat în urma procesului electoral organizat la nivelul Camerei profesionale respective. În lipsa unui candidat supleant, se organizează alegeri parțiale exclusiv pentru durata rămasă a mandatului în curs.

(6) În cazul încetării mandatului președintelui de Cameră profesională înainte de termen, membrii respectivei Camere profesionale procedează la alegerea unui nou președinte din rândul lor, pentru durata rămasă a mandatului.

(7) Camerele profesionale funcționează ca structuri reprezentative și consultative ale CNPR. Atribuțiile, organizarea internă și procedura de lucru ale acestora se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare al CNPR.

Art. 97. – Funcționarea Adunării Generale

(1) Adunarea Generală se întrunește în ședințe ordinare, o dată pe an, și în ședințe extraordinare, ori de câte ori este necesar, la convocarea Președintelui CNPR, a Comitetului Executiv sau la cererea a cel puțin o treime din numărul membrilor săi.

(2) Pentru a fi legal constituită, la lucrările Adunării Generale este necesară prezența a cel puțin jumătate plus unu din numărul total al membrilor săi. Dacă la prima convocare nu se întrunește cvorumul, Adunarea Generală se reconvoacă în termen de cel mult 15 zile, putând adopta hotărâri valabile indiferent de numărul membrilor prezenți.

(3) Hotărârile Adunării Generale se adoptă cu majoritatea simplă a membrilor prezenți. Prin excepție, hotărârile vizând adoptarea sau modificarea actelor prevăzute la alin. (2) lit. b) se adoptă cu o majoritate calificată de două treimi din numărul membrilor prezenți.

(4) Desfășurarea lucrărilor Adunării Generale, precum și exercitarea dreptului de vot, se pot realiza și prin mijloace electronice de comunicare la distanță sau prin platforme digitale securizate, procedurile detaliate fiind stabilite prin ROF.

Art. 98. – Atribuțiile Adunării Generale

(1) În calitatea sa de organ suprem de decizie și deliberare al CNPR, Adunarea Generală exercită următoarele atribuții principale:

a) stabilește strategiile și direcțiile generale privind organizarea, dezvoltarea și exercitarea profesiei de psihoterapeut la nivel național;

b) adoptă și modifică actele cu caracter normativ intern ale CNPR, cu aplicabilitate generală, respectiv: Statutul profesiei, Regulamentul de organizare și funcționare (ROF), Codul de etică și deontologie profesională și Codul de procedură disciplinară;

c) alege și revocă Președintele CNPR, precum și membrii Comitetului Executiv, prin vot secret;

d) aprobă bugetul anual de venituri și cheltuieli, bilanțul contabil, raportul cenzorilor/auditorilor și raportul de execuție bugetară;

e) stabilește quantumul cotizațiilor anuale, al taxelor de înscriere, de certificare și al altor taxe profesionale datorate de membri și de formele de exercitare;

f) aprobă, pe baza propunerilor înaintate de comisiile permanente, standardele naționale de formare profesională și educație continuă, precum și criteriile de acreditare a furnizorilor de formare profesională;

g) aprobă înființarea, organizarea, reorganizarea sau desființarea structurilor teritoriale ale CNPR (filiale cu personalitate juridică sau sucursale/reprezentanțe fără personalitate juridică distinctă), stabilind nivelul de delegare a competențelor către acestea;

h) validează înființarea de noi Camere profesionale, în condițiile art. 96 alin. (2) lit. g);

i) exercită orice alte atribuții date în competența sa exclusivă prin prezenta lege sau prin Statutul profesiei.

(2) Procedura detaliată de exercitare a atribuțiilor prevăzute la alin. (1), inclusiv mecanismele de propunere, dezbateri și validare a documentelor, se stabilește prin Regulamentul de organizare și funcționare al CNPR.

Art. 99. – Componenta și alegerea Comitetului Executiv

(1) Comitetul Executiv este organul de conducere operativă al Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) și este compus dintr-un număr impar de 11 membri, după cum urmează:

- a) președintele CNPR, care îndeplinește de drept și funcția de Președinte al Comitetului Executiv;
- b) vicepreședintele;
- c) secretarul general;
- d) registratorul (responsabil cu coordonarea Registrului Psihoterapeuților din România);
- e) trezorerul;
- f) președintele Comisiei profesionale și de acreditare;
- g) președintele Comisiei pentru standarde de formare;
- h) președintele Comisiei de etică, deontologie și jurisdicție disciplinară;
- i) președintele Comisiei de cercetare științifică și promovare a profesiei;
- j) președintele Comisiei de comunicare și relații publice;
- k) președintele Comisiei de certificare europeană.

(2) Membrii Comitetului Executiv sunt aleși de Adunarea Generală a CNPR, prin vot secret și liber exprimat.

(3) Pentru a garanta independența și separația funcțiilor de reprezentare de cele executive, calitatea de membru în Comitetul Executiv este incompatibilă cu funcția de președinte de Cameră profesională în cadrul Adunării Generale. Regimul detaliat al incompatibilităților și conflictelor de interese se stabilește prin Regulamentul de organizare și funcționare (ROF).

(4) Comitetul Executiv se întrunește statutar în prezența majorității membrilor săi și adoptă decizii cu votul majorității simple a membrilor prezenți. În caz de paritate de voturi, votul Președintelui este decisiv.

(5) În situația vacantării unei funcții din cadrul Comitetului Executiv înainte de expirarea duratei mandatului, Adunarea Generală alege un nou membru pentru restul perioadei rămase, la proxima ședință. Până la validarea noului membru, Comitetul Executiv poate desemna, prin decizie, un interimar din rândul membrilor Adunării Generale.

Art. 100. – Atribuțiile Comitetului Executiv

(1) Comitetul Executiv este organul de conducere curentă și operativă al Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR), având rolul de a pune în aplicare hotărârile Adunării Generale și de a coordona activitatea comisiilor permanente.

(2) În exercitarea mandatului său, Comitetul Executiv are următoarele atribuții principale:

- a) coordonează și supraveghează activitatea aparatului tehnic și administrativ al CNPR, aprobând organigrama, statul de funcții și politica de resurse umane;
- b) emite decizii administrative privind acordarea, suspendarea sau retragerea dreptului de liberă practică și validează acreditarea programelor de formare, strict pe baza rapoartelor și referatelor întocmite de comisiile permanente competente;
- c) elaborează proiectele actelor cu caracter normativ intern (Statutul profesiei, Regulamentul de organizare și funcționare, Codul Etic, Codul Disciplinar) și le înaintează spre dezbatere și aprobare Adunării Generale;
- d) administrează patrimoniul CNPR și asigură execuția bugetului de venituri și cheltuieli;

e) aprobă încheierea actelor juridice, a contractelor și a angajamentelor financiare care depășesc limitele de competență curentă ale Președintelui, conform pragurilor valorice stabilite prin ROF;

f) întocmește și prezintă Adunării Generale raportul anual de activitate, raportul financiar-contabil și proiectul de buget pentru anul următor;

g) sesizează organele de urmărire penală sau alte autorități publice ori de câte ori ia cunoștință de exercitarea fără drept a profesiei de psihoterapeut sau de alte abateri grave ce aduc atingere interesului public;

h) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin prezenta lege, prin Statutul profesiei sau delegate în mod expres prin hotărârile Adunării Generale.

(3) Organizarea ședințelor, periodicitatea acestora, modalitatea de vot, precum și delegarea detaliată a sarcinilor între membrii Comitetului Executiv se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare al CNPR.

Art. 101. – Garanții democratice, echilibrul puterilor și prevenirea monopolului decizional

(1) Organizarea și funcționarea Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) se întemeiază pe principiul reprezentativității mixte (paritară și proporțională), pe respectul reciproc între modalitățile psihoterapeutice recunoscute și pe prevenirea concentrării puterii decizionale într-un singur pol de influență sau într-o singură Cameră profesională.

(2) Pentru a asigura pluralismul decizional și a preveni monopolul instituțional, nici o Cameră profesională nu poate deține, concomitent:

a) mai mult de o treime (1/3) din numărul total al mandatelor în cadrul Adunării Generale, în conformitate cu mecanismul de plafonare prevăzut la art. 96 alin. (3);

b) majoritatea funcțiilor (nu mai mult de 5 mandate din totalul de 11) în cadrul Comitetului Executiv al CNPR.

(3) Funcțiile de președinte și vicepreședinte ale CNPR sunt reciproc incompatibile în raport cu apartenența la aceeași Cameră profesională, neputând fi exercitate simultan de psihoterapeuți înregistrați în aceeași modalitate psihoterapeutică de bază.

(4) Dacă, în urma oricărui proces electoral, se constată depășirea limitelor maxime de reprezentare prevăzute la alin. (2) de către candidații afiliați aceleiași Camere profesionale, validarea mandatelor se va face prin aplicarea procedurii de plafonare electorală. Mandatele excedentare vor fi atribuite de drept candidaților supleanți cei mai bine clasati, afiliați altor Camere profesionale, în ordinea numărului de voturi obținute, pentru a restabili echilibrul legal.

(5) Mandatul în funcțiile de conducere executivă este limitat și supus regulii rotației democratice. Persoana care a exercitat două mandate consecutive în cadrul Comitetului Executiv devine temporar ineligibilă pentru orice altă funcție de conducere executivă în mandatul imediat următor.

(6) Hotărârile Adunării Generale privind aprobarea standardelor de formare profesională, criteriile de acreditare a programelor, modificarea condițiilor de acces în profesie sau modificarea structurii Camerelor se adoptă cu o majoritate calificată de două treimi (2/3) din voturile membrilor prezenți, în condițiile asigurării cvorumului statutar.

(7) În cazul inițierii unor hotărâri care reglementează sau vizează în mod direct și specific o singură modalitate psihoterapeutică, voturile reprezentanților Camerei respective nu pot

constitui, în mod exclusiv, majoritatea necesară adoptării. Validarea unei astfel de decizii necesită susținerea prin votul favorabil al reprezentanților din cel puțin alte două Camere profesionale.

(8) Dispozițiile prezentului articol au caracter de norme imperative, de ordine publică profesională. Orice prevederi din regulamentele interne, hotărârile sau procedurile electorale care derogă de la acestea ori instituie mecanisme menite să eludeze principiul reprezentării mixte și al echilibrului puterilor sunt lovite de nulitate absolută.

Art. 102. – Încetarea și suspendarea mandatelor de conducere

(1) Mandatul de membru al Adunării Generale încetează înainte de termen în următoarele situații:

- a) de drept, în caz de deces;
- b) prin demisie, care reprezintă un act unilateral de voință, notificat în scris Comitetului Executiv;
- c) de drept, ca urmare a retragerii definitive a dreptului de liberă practică sau a radierii din Registrul Psihoterapeuților din România (RPR);
- d) ca urmare a revocării din funcție, prin votul de neîncredere exprimat de majoritatea membrilor Camerei profesionale care l-au ales, în condițiile și conform procedurii stabilite prin Regulamentul de organizare și funcționare.

(2) Mandatul de membru al Comitetului Executiv încetează în următoarele situații:

- a) în oricare dintre cazurile prevăzute la alin. (1);
- b) în cazul imposibilității fizice sau legale, obiective și definitive, de a-și exercita atribuțiile (boală gravă, incompatibilitate absolută declarată);
- c) prin revocare de către Adunarea Generală, pentru încălcarea gravă a atribuțiilor legale, a Statutului profesiei sau pentru prejudicierea gravă a imaginii CNPR.

(3) Pe perioada în care unui membru al organelor de conducere îi este suspendat temporar dreptul de liberă practică în urma unei sancțiuni disciplinare, exercitarea mandatului său de conducere este suspendată de drept, fără a atrage încetarea acestuia. Pe durata suspendării, locul va fi suplinat conform procedurilor din Regulamentul de organizare și funcționare (ROF).

(4) Încetarea mandatului din cauzele prevăzute la alin. (1) lit. a), b), c) și alin. (2) lit. b) operează de plin drept și se constată administrativ prin decizie a Comitetului Executiv, producând efecte de la data intervenirii situației care a generat-o. Revocarea din funcție [alin. (1) lit. d) și alin. (2) lit. c)] intră în competența exclusivă a Adunării Generale și produce efecte de la data adoptării hotărârii.

(5) Procedura tehnică de constatare, de revocare, precum și mecanismul de preluare a mandatului vacant de către candidații supleanți, se stabilesc prin ROF, cu respectarea principiului transparenței și al continuității instituționale.

Secțiunea a 4-a – Membrii CNPR (drepturi și obligații instituționale)

Art. 103. – Dobândirea, suspendarea și pierderea calității de membru

(1) Calitatea de membru al Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) se dobândește de plin drept odată cu obținerea dreptului de liberă practică, pe baza emiterii

Autorizației de liberă practică și a înscrierii oficiale în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR).

(2) Calitatea de membru se suspendă de drept pe perioada în care dreptul de liberă practică al psihoterapeutului este suspendat.

(3) Calitatea de membru încetează de drept în cazul retragerii definitive a dreptului de liberă practică, prin radierea la cerere din RPR sau în caz de deces.

Art. 104. – Drepturile membrilor în raport cu organizația profesională

(1) În calitatea lor de membri ai CNPR, psihoterapeuții au următoarele drepturi instituționale:

a) să participe, direct sau prin reprezentare legitimă, la procesul decizional al CNPR, potrivit procedurilor stabilite prin prezenta lege și prin Statutul profesiei;

b) să aleagă și să fie aleși în organele de conducere ale CNPR, cu stricta respectare a condițiilor de eligibilitate, vechime și incompatibilitate prevăzute de prezenta lege;

c) să fie informați periodic și transparent cu privire la hotărârile organelor de conducere, execuția bugetară și situația financiară și patrimonială a CNPR;

d) să formuleze propuneri, moțiuni, sesizări și solicitări oficiale către comisiile permanente-sau organele de conducere;

e) să solicite și să beneficieze de protecție instituțională, asistență juridică (în limitele stabilite prin ROF) și susținere din partea CNPR în apărarea independenței, demnității și reputației profesionale în fața oricăror terți;

f) să conteste actele, deciziile sau hotărârile organelor de conducere care îi vatămă într-un drept ori într-un interes legitim, utilizând căile de atac administrative și judiciare prevăzute de lege.

(2) Exercițarea drepturilor prevăzute la alin. (1) se realizează cu bună-credință, neabuziv, cu respectarea principiului loialității instituționale și a echilibrului paritar ce guvernează profesia.

Art. 105. – Obligațiile instituționale și sancțiunile administrative

(1) Membrii CNPR au următoarele obligații față de corpul profesional:

a) să respecte cu strictețe dispozițiile prezentei legi, ale Statutului profesiei, ale Codului etic și hotărârile obligatorii adoptate de organele de conducere ale CNPR;

b) să achite integral și la termenele scadente cotizațiile anuale, taxele de certificare și celelalte contribuții profesionale stabilite de Adunarea Generală;

c) să notifice CNPR, în termen de maximum 30 de zile de la producere, cu privire la orice modificare a datelor de contact, a formei de exercitare a profesiei sau a altor informații esențiale înscrise în RPR;

d) să coopereze cu bună-credință și să răspundă la solicitările organelor CNPR în cadrul procedurilor administrative, de control sau disciplinare;

e) să se abțină de la orice acte sau declarații publice de natură a prejudicia imaginea, prestigiul sau interesele legitime ale corpului profesional.

(2) Neîndeplinirea obligației prevăzute la alin. (1) lit. c) constituie abatere administrativă și atrage plata unor penalități de întârziere stabilite prin regulamentele interne.

(3) Neplata nejustificată a cotizațiilor profesionale prevăzute la alin. (1) lit. b) pentru o perioadă mai mare de 6 luni de la scadență atrage suspendarea de drept a calității de membru și, implicit, suspendarea dreptului de liberă practică până la achitarea integrală a restanțelor, pe baza deciziei Comitetului Executiv.

Secțiunea a 5-a – Patrimoniul, veniturile și controlul financiar

Art. 106. – Patrimoniul și răspunderea materială

(1) Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) are patrimoniu propriu, privat și indivizibil, complet distinct de patrimoniul membrilor săi, fiind afectat exclusiv realizării scopului și atribuțiilor prevăzute de prezenta lege.

(2) CNPR răspunde pentru obligațiile asumate exclusiv cu patrimoniul propriu, în condițiile legii. Membrii CNPR nu răspund personal pentru obligațiile organizației profesionale.

Art. 107. – Sursele de finanțare

(1) Veniturile CNPR se constituie din următoarele surse principale:

- a) cotizațiile profesionale anuale ale membrilor;
- b) taxele încasate pentru emiterea, preschimbarea sau actualizarea Certificatelor de liberă practică și înregistrarea în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR);
- c) taxele pentru evaluarea, avizarea și acreditarea furnizorilor de formare profesională și a programelor de educație continuă;
- d) taxele pentru înregistrarea formelor de exercitare a profesiei;
- e) fonduri europene, granturi și alte finanțări nerambursabile obținute în vederea dezvoltării profesiei;
- f) donații, sponsorizări, legate și alte liberalități, acceptate în condițiile legii, sub rezerva ca acestea să nu condiționeze și să nu afecteze independența și autonomia organizației;
- g) venituri realizate din activități editoriale, publicistice, manifestări științifice sau alte activități proprii cu profil profesional, organizate în condițiile legii;
- h) orice alte surse legale constituite potrivit normelor interne și legislației în vigoare.

(2) Cuantumul tuturor cotizațiilor și taxelor profesionale se aprobă și se actualizează de către Adunarea Generală, la propunerea fundamentată a Comitetului Executiv.

Art. 108. – Gestiunea bugetară

(1) Exercițiul financiar al CNPR coincide cu anul calendaristic.

(2) Execuția bugetară este realizată de Comitetul Executiv, prin președinte și trezorer, cu respectarea strictă a limitelor și destinațiilor aprobate prin bugetul anual de venituri și cheltuieli.

(3) Anual, Comitetul Executiv prezintă Adunării Generale raportul de execuție bugetară și situațiile financiare anuale, în vederea aprobării și acordării descărcării de gestiune.

(4) Situațiile financiare se întocmesc, se auditează și se publică în conformitate cu legislația financiar-contabilă aplicabilă persoanelor juridice fără scop patrimonial.

Art. 109. – Structura de control financiar intern

(1) Controlul financiar intern al CNPR este asigurat de o comisie de cenzori, organ cu activitate independentă, ales de Adunarea Generală pentru un mandat de 4 ani.

(2) Comisia de cenzori este alcătuită din 3 membri titulari și 1 membru supleant. Pentru a garanta competența tehnică, cel puțin un membru titular al comisiei trebuie să dețină calitatea de expert contabil sau contabil autorizat, în condițiile legii.

(3) Calitatea de membru al comisiei de cenzori este strict incompatibilă cu funcția de membru în Comitetul Executiv, calitatea de membru în comisiile permanente ale CNPR sau orice altă funcție retribuită în aparatul administrativ al organizației.

Art. 110. – Atribuțiile Comisiei de Cenzori și auditul extern

(1) Comisia de Cenzori are următoarele atribuții principale:

a) verifică periodic legalitatea și regularitatea administrării patrimoniului și a utilizării fondurilor CNPR;

b) verifică execuția bugetară și concordanța cheltuielilor cu destinațiile aprobate de Adunarea Generală;

c) verifică întocmirea corectă a registrelor contabile și a situațiilor financiare anuale.

(2) Comisia de Cenzori întocmește un raport anual de control financiar pe care îl prezintă direct Adunării Generale. Descărcarea de gestiune a Comitetului Executiv nu poate fi supusă la vot în lipsa prezentării prealabile a raportului Comisiei de Cenzori.

(3) În situația constatării unor abateri financiare grave, a unor deturnări de fonduri sau a riscului iminent de insolvență, Comisia de Cenzori are dreptul și obligația de a convoca de urgență o ședință extraordinară a Adunării Generale.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 109 alin. (1), prin hotărâre a Adunării Generale, atribuțiile Comisiei de Cenzori pot fi delegate sau completate prin contractarea serviciilor unei companii independente de audit financiar extern.

CAPITOLUL VIII – Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 111. – Recunoașterea drepturilor câștigate și perioada de tranziție

(1) Dreptul de liberă practică în specialitatea psihoterapie dobândit anterior intrării în vigoare a prezentei legi, dovedit prin atestatele de liberă practică emise de Colegiul Psihologilor din România sau, după caz, prin certificatele emise de Federația Română de Psihoterapie, este recunoscut de plin drept, cu respectarea principiului drepturilor câștigate.

(2) Se instituie o perioadă de tranziție de 2 ani, calculată de la data constituirii legale a organelor de conducere ale Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR). Pe durata acestui termen, documentele prevăzute la alin. (1) își păstrează valabilitatea și produc efecte juridice depline, conferind titularilor dreptul de a exercita profesia de psihoterapeut în condițiile legii.

(3) În termenul prevăzut la alin. (2), titularii documentelor menționate la alin. (1) au obligația de a solicita înscrierea în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR) și emiterea Autorizației de liberă practică de către CNPR.

(4) Preschimbarea documentelor și înscrierea în RPR a persoanelor prevăzute la alin. (1) se realizează exclusiv pe cale administrativă, prin recunoașterea de drept a formei de exercitare, a modalității psihoterapeutice și a gradului profesional deja deținute, fără susținerea unor examene sau evaluări profesionale suplimentare, în baza procedurii stabilite de Comitetul Executiv.

(5) Persoanele aflate în curs de formare profesională în psihoterapie la data intrării în vigoare a prezentei legi își vor finaliza programul de pregătire conform curiculei inițiale. Documentele care atestă finalizarea formării, emise de furnizorii acreditați sau recunoscuți anterior de

Colegiul Psihologilor din România ori de Federația Română de Psihoterapie, sunt recunoscute de CNPR în vederea acordării dreptului de liberă practică în regim de supervizare sau independent.

(6) La împlinirea termenului prevăzut la alin. (2), exercitarea profesiei de psihoterapeut este condiționată exclusiv de deținerea Autorizației de liberă practică emise de CNPR. După această dată, documentele prevăzute la alin. (1) încetează să mai producă efecte juridice în vederea exercitării profesiei.

Art. 112. – Recunoașterea titlurilor de calificare și a documentelor anterioare

(1) În vederea înscrierii în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR) și a emiterii autorizației de liberă practică, Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR) recunoaște următoarele documente, obținute anterior intrării în vigoare a prezentei legi, ca titluri valide de calificare profesională:

- a) certificatele emise de Federația Română de Psihoterapie (FRP);
- b) atestatele de liberă practică în specialitatea psihoterapie emise de Colegiul Psihologilor din România (CPR);
- c) documentele care atestă finalizarea formării (diplome, certificate) emise de furnizorii de formare profesională acreditați, avizați sau recunoscuți anterior de Federația Română de Psihoterapie, de Colegiul Psihologilor din România ori de Asociația Europeană de Psihoterapie;
- d) Certificatul European de Psihoterapie (ECP) emis de Asociația Europeană de Psihoterapie.

(2) Persoanelor care fac dovada deținerii oricăruia dintre documentele prevăzute la alin. (1) li se recunoaște dreptul de a exercita profesia și li se emite autorizația de liberă practică de către CNPR, cu respectarea echivalențelor și a condițiilor stabilite la art. 56 alin. (2)–(4) din prezenta lege.

Art. 113. – Echivalarea și reîncadrarea gradelor profesionale

(1) Titularii atestatelor de liberă practică în specialitatea psihoterapie, emise de Colegiul Psihologilor din România anterior intrării în vigoare a prezentei legi, sunt reîncadrați de drept în sistemul profesional instituit de Consiliul Național al Psihoterapeuților din România (CNPR). Echivalarea treptelor de specializare se realizează după cum urmează:

- a) treapta de specializare „practicant în supervizare” se echivalează cu gradul profesional de psihoterapeut sub supervizare;
- b) treapta de specializare „practicant autonom” se echivalează cu gradul profesional de psihoterapeut cu drept de practică independentă;
- c) treapta de specializare „specialist” se echivalează cu gradul profesional de psihoterapeut specialist;
- d) treapta de specializare „principal” se echivalează cu gradul profesional de psihoterapeut principal.

(2) Echivalarea și reîncadrarea prevăzute la alin. (1) operează de plin drept, prin efectul legii, fără necesitatea unei evaluări profesionale suplimentare sau a susținerii unor examene de diferență.

(3) În procesul de preschimbare a documentelor, CNPR va emite autorizația de liberă practică menționând noul grad profesional și va actualiza în mod corespunzător mențiunile în Registrul

Psihoterapeuților din România (RPR), cu păstrarea vechimii în grad dobândite sub regimul legislativ anterior.

Art. 114. – Recunoașterea furnizorilor de formare profesională și a programelor de studiu

(1) Asociațiile profesionale și institutele de psihoterapie care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, dețin certificări, avize sau acreditări valabile pentru desfășurarea programelor de formare profesională complementară sau continuă, emise de Federația Română de Psihoterapie (FRP) ori de Colegiul Psihologilor din România (CPR), sunt recunoscute de plin drept în calitate de furnizori de formare profesională. Acestea vor fi înscrise din oficiu în Registrul Furnizorilor de Formare Profesională (RFFP).

(2) Psihoterapeuții care, anterior intrării în vigoare a prezentei legi, au dobândit calitatea de formator sau supervisor, recunoscută oficial de FRP sau CPR, își păstrează aceste competențe profesionale. Echivalarea și înscrierea acestor calități în noile autorizații de liberă practică se realizează în conformitate cu prevederile art. 113 din prezenta lege.

(3) Deciziile de acreditare și avizele profesionale referitoare la programele de formare în psihoterapie, eliberate anterior de FRP sau CPR, își păstrează valabilitatea și produc efecte juridice pentru o perioadă de 3 ani de la data constituirii legale a organelor de conducere ale Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR).

(4) Pe durata perioadei de tranziție prevăzute la alin. (3), furnizorii de formare profesională au dreptul de a organiza și desfășura programele educaționale în condițiile și parametrii în care au fost inițial avizate.

(5) Până la împlinirea termenului de 3 ani, furnizorii de formare prevăzuți la alin. (1) au obligația de a parcurge procedura de acreditare a programelor de studiu, conform noilor standarde naționale de formare profesională și criteriilor aprobate de Adunarea Generală a CNPR.

Art. 115. – Recunoașterea programelor de educație continuă și a creditelor aferente

(1) Pe o perioadă de 3 ani de la constituirea organelor de conducere ale Consiliului Național al Psihoterapeuților din România (CNPR), avizele referitoare la programele de formare sau dezvoltare profesională continuă (cursuri scurte, conferințe, workshop-uri, școli de vară, alte activități), emise anterior de Colegiul Psihologilor din România ori de Federația Română de Psihoterapie, își păstrează valabilitatea.

(2) Creditele pentru formare profesională continuă obținute de psihoterapeuți anterior intrării în vigoare a prezentei legi, precum și cele obținute în perioada de tranziție prevăzută la alin.

(1) prin participarea la programele avizate conform vechilor norme, sunt recunoscute și echivalate de plin drept de către CNPR.

Art. 116. – Protecția așteptărilor legitime ale persoanelor aflate în formare

(1) Persoanele care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, sunt înmatriculate într-un program de formare profesională în psihoterapie aflat în desfășurare, beneficiază de aplicarea principiului *tempus regit actum*, având dreptul să finalizeze studiile în condițiile, cu durata și curricula reglementate de normele aplicabile la data începerii acestora.

(2) Finalizarea programului prevăzut la alin. (1) și obținerea documentelor de absolvire nu pot fi condiționate sub nicio formă de îndeplinirea unor cerințe educaționale, de practică profesională sau administrative suplimentare, introduse ulterior începerii formării.

(3) După absolvirea programului de formare, persoanele prevăzute la alin. (1) au dreptul de a solicita înscrierea în Registrul Psihoterapeuților din România (RPR) și acordarea autorizației de liberă practică de către CNPR, în condițiile și cu respectarea limitelor de competență stabilite de prezenta lege.

Art. 117. – Regimul tranzitoriu și fiscal al formelor de exercitare a profesiei

(1) Formele de exercitare a profesiei (cabinete individuale, cabinete asociate, societăți civile profesionale) înființate și avizate de Colegiul Psihologilor din România anterior datei intrării în vigoare a prezentei legi, prin intermediul cărora se prestează servicii de psihoterapie, își păstrează neîntrerupt capacitatea juridică și codul de identificare fiscală.

(2) Se instituie o perioadă de grație de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, interval în care psihoterapeuții pot continua prestarea activității în cadrul formelor de exercitare prevăzute la alin. (1), fiind recunoscute ca entități legale pentru derularea contractelor și facturarea serviciilor, fără obligativitatea înregistrării prealabile la CNPR.

(3) Până la expirarea perioadei de grație prevăzute la alin. (2), titularii sau reprezentanții legali ai respectivelor forme de exercitare au obligația de a solicita administrativ transferul, actualizarea datelor și eliberarea Certificatului de înregistrare a formei de exercitare din partea CNPR. Această procedură este scutită de plata taxelor de înființare inițială.

Secțiunea a 6-a – Constituirea organelor de conducere și dispoziții finale

Art. 118. – Comitetul de Inițiativă și Adunarea de Constituire

(1) În termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, se constituie un comitet de inițiativă format din cel puțin 15 psihoterapeuți cu drept de liberă practică preexistent, reprezentanți ai principalelor modalități psihoterapeutice. Constituirea și componența comitetului se publică într-un ziar de largă circulație națională.

(2) Comitetul de inițiativă are atribuții exclusiv organizatorice și logistice, mandatul său limitându-se la convocarea adunării de constituire a CNPR, în termen de maximum 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

(3) Adunarea de constituire este formată pe principiul reprezentativității paritare, fiind compusă din reprezentanți delegați în mod egal de asociațiile profesionale de profil existente și recunoscute la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(4) Adunarea de constituire alege, prin vot secret, un comitet executiv provizoriu, un președinte interimar și comisiile de specialitate provizorii. Mandatul acestor organe este de maximum 12 luni și are caracter strict tehnico-administrativ.

Art. 119. – Competențele organelor provizorii

(1) Organele provizorii au competența exclusivă de a elabora proiectele următoarelor acte fundamentale:

- a) Statutul profesiei și Regulamentul de organizare și funcționare (ROF);
- b) Codul de etică și deontologie profesională;

c) Codul de procedură disciplinară;

d) Regulamentele specifice ale comisiilor permanente.

(2) Pentru a permite demararea procedurilor de preschimbare a actelor, Comitetul Executiv Provizoriu adoptă, cu efect juridic imediat, normele tranzitorii de înscriere și echivalare. În baza acestora, se deschide Registrul Psihoterapeuților din România (RPR) și se preiau cererile de înscriere ale profesioniștilor, în vederea stabilirii cvorumului electoral pentru prima Adunare Generală.

(3) Proiectele actelor prevăzute la alin. (1) nu produc efecte juridice generale până la dezbaterea și adoptarea lor definitivă de către prima Adunare Generală legal constituită.

Art. 120. – Prima Adunare Generală

(1) În termen de cel mult 11 luni de la constituire, președintele interimar convoacă prima Adunare Generală ordinară a CNPR, la care au drept de vot toți psihoterapeuții înregistrați în RPR până la data convocării, organizați conform Colegiilor profesionale.

(2) Prima Adunare Generală are următoarele atribuții obligatorii:

a) dezbate, amendează și adoptă definitiv proiectele actelor normative prevăzute la art. 119 alin. (1);

b) alege organele de conducere statutară (Președintele, Comitetul Executiv, Comisiile permanente și Comisia de Cenzori) pentru un mandat complet de 4 ani.

(3) Exerțarea unei funcții în cadrul organelor provizorii nu se ia în calcul la aplicarea interdicției referitoare la numărul maxim de mandate consecutive.

Art. 121. – Clauza de salvagardare anti-monopol

(1) Nici o asociație profesională sau federație existentă anterior intrării în vigoare a prezentei legi nu dobândește, prin efectul dispozițiilor tranzitorii, vreun drept exclusiv, preferențial sau de veto în organizarea și conducerea CNPR.

(2) Întreaga procedură de constituire a CNPR se desfășoară sub sancțiunea nulității în cazul încălcării principiilor egalității de tratament, pluralismului științific și prevenirii concentrării puterii decizionale.

Art. 122. – Adoptarea și publicarea actelor interne

Statutul profesiei de psihoterapeut, Regulamentul de organizare și funcționare (ROF) și Codul de etică și deontologie profesională, adoptate de Adunarea Generală a CNPR, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 123. – Abrogări

La data intrării în vigoare a prezentei legi, orice dispoziții contrare cuprinse în alte acte normative se abrogă.

Art. 124. – Intrarea în vigoare și normele metodologice

Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.